

Διακήρυξη Αρχών και Μερικά Στοιχεία Προγράμματος Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική)

1. Η παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση και η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική)
2. Η κρίση ηγεσίας του προλεταριάτου
3. Είμαστε το κόμμα της Ρώσικης Επανάστασης
4. Οι θεωρητικές και ιστορικές ρίζες της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής)
5. Ο διεθνής χαρακτήρας της σοσιαλιστικής επανάστασης
6. Ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης στην υπεράσπιση όλων των καταπιεσμένων
7. Η αστική βάση του αναθεωρητισμού
8. Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο
9. Το εθνικό ζήτημα και το δικαίωμα όλων των εθνών στην αυτοδιάθεση
10. Η αποικιακή επανάσταση, η διαρκής επανάσταση και ο "αντάρτικος δρόμος"
11. Το Λαϊκό Μέτωπο: Όχι μια τακτική, αλλά το μεγαλύτερο έγκλημα
12. Το επαναστατικό κόμμα: το πρόγραμμα, η οργάνωση και η πειθαρχία του
13. Θα παρέμβουμε για ν' αλλάξουμε την ιστορία!

Declaration of Principles and Some Elements of Program
International Communist League (Fourth Internationalist)
Published May 2000

Αυστραλία.....\$1.25	Βρετανία..... 50p	Γαλλία..... 5FF	Γερμανία..... DM2	Ελλάδα..... Δρχ250
ΗΠΑ.....\$1	Ιαπωνία..... ¥100	Ιρλανδία..... 50p	Ιταλία..... L.1.500	Καναδάς..... \$1.25
Μεξικό.....\$3	Νότια Αφρική..... R2	Πολωνία..... z11.25		

1. Η παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση και η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική)

Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική) είναι μια προλεταριακή, επαναστατική και διεθνιστική τάση, που είναι αφοσιωμένη στο καθήκον της οικοδόμησης λενινιστικών κομμάτων ως εθνικών τμημάτων μιας δημοκρατικής-συγκεντρωτικής Διεθνούς που σκοπός της είναι να καθοδηγήσει την εργατική τάξη στη νίκη μέσα από σοσιαλιστικές επαναστάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Μονάχα το προλεταριάτο μέσα από την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας και την καταστροφή του καπιταλισμού ως παγκόσμιου συστήματος μπορεί να θέσει τη βάση για την εξάλειψη της εκμετάλλευσης και την επίλυση της αντίφασης ανάμεσα στην αύξηση των παραγωγικών δυνάμεων της παγκόσμιας οικονομίας και τους εθνικούς-κρατικούς φραγμούς. Ο καπιταλισμός έχει εξαντλήσει εδώ και πολύ καιρό τον προοδευτικό ιστορικό του ρόλο, που ήταν η δημιουργία μιας εξελιγμένης βιομηχανικής οικονομίας. Για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους οι εθνικές καπιταλιστικές τάξεις, πρέπει να εκμεταλλευτούν τις εθνικές, εθνολογικές και φυλετικές διαιρέσεις, οι οποίες έχουν ενταθεί μετά την καταστροφή της Σοβιετικής Ένωσης. Οι αμοιβαία εχθρικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τα όλο και περισσότερο ανταγωνιστικά μπλοκ πρέπει να καταπιέζουν τους λαούς του πρώην αποικιακού κόσμου και εκείνους που βρίσκονται ακόμα κάτω από το ζυγό της αποικιακής δουλειάς, να οδηγούν τις μάζες του κόσμου στη φτώχεια, να εμπλέκονται σε συνεχείς πολέμους για τη διατήρηση και την αναδιανομή των διεθνών αγορών, για να αντιμετωπίσουν την πτώση του ποσοστού κέρδους, και να προσπαθούν να τσακίσουν την επαναστατική πάλη των εργατών, οπουδήποτε κι αν αυτή ξεσπάσει. Στην τελική της ξέφρενη προσπάθεια να διατηρήσει την ταξική της κυριαρχία, η αστική τάξη δεν θα διστάσει να βυθίσει την ανθρωπότητα μέσα στο πυρηνικό ολοκαύτωμα ή σε μια δικτατορική καταπίεση πρωτοφανούς θηριωδίας.

Από την άλλη μεριά, η νίκη του προλεταριάτου σε παγκόσμια κλίμακα θα έθετε μια αφάνταστη υλική αφθονία στην υπηρεσία των ανθρώπινων αναγκών, θα έθετε τη βάση για την εξάλειψη των τάξεων και για το ξερίζωμα της κοινωνικής ανισότητας που βασίζεται στο φύλο και την πραγματική κατάργηση της κοινωνικής σημασίας της φυλής, του έθνους και της εθνικότητας. Για πρώτη φορά, η ανθρωπότητα θα πάρει τα ηνία της ιστορίας και θα ελέγχει την κτίση, την κοινωνία, καταλήγοντας σε μια αφάνταστη απελευθέρωση του ανθρώπινου δυναμικού και σε ένα μνημειώδες κύμα πολιτισμού. Μονάχα τότε θα είναι δυ-

νατόν να πραγματοποιηθεί η ελεύθερη ανάπτυξη κάθε ατόμου ως προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων. Όπως είπε ο Ισαάκ Ντώϊτσερ στην ομιλία του "Για το σοσιαλιστικό άνθρωπο" (1966):

"Δεν ισχυριζόμαστε ότι ο σοσιαλισμός θα επιλύσει όλες τις δυσχέρειες του ανθρώπινου γένους. Παλεύουμε καθ' αρχήν με τις δυσχέρειες που έχει δημιουργήσει ο άνθρωπος και που ο άνθρωπος μπορεί να επιλύσει. Μπορώ να σας υπενθυμίσω ότι ο Τρότσκι, για παράδειγμα, μιλάει για τρεις βασικές τραγωδίες που περιστοιχίζουν τον άνθρωπο: την πείνα, τον έρωτα και το θάνατο. Η πείνα είναι ο εχθρός που ανέλαβαν να αντιμετωπίσουν ο μαρξισμός και το σύγχρονο εργατικό κίνημα... Ναι, ο σοσιαλιστικός άνθρωπος θα καταδιώκεται ακόμη από τον έρωτα και το θάνατο, αλλά είμαστε βέβαιοι ότι θα είναι καλύτερα εξοπλισμένος από εμάς για να αντιμετωπίσει ακόμη κι αυτές".

2. Η κρίση ηγεσίας του προλεταριάτου

Η επιτυχία ή η αποτυχία της εργατικής τάξης ως προς το να επιφέρει τη νίκη εξαρτάται από την οργάνωση και τη συνείδηση των αγωνιζόμενων μαζών, δηλαδή από την *επαναστατική ηγεσία*. Το επαναστατικό κόμμα είναι το αναντικατάστατο όπλο του εργαζόμενου λαού για τη νίκη του. Η άρχουσα τάξη έχει στη διάθεσή της το μονοπώλιο των μέσων της βίας, τον κυρίαρχο πολιτικό και γραφειοκρατικό της μηχανισμό, τον τεράστιο πλούτο και τις διασυνδέσεις της, τον έλεγχο της εκπαίδευσης, των μέσων μαζικής ενημέρωσης και όλων των άλλων θεσμών της καπιταλιστικής κοινωνίας. Απέναντι σε μια τέτοια δύναμη, ένα εργατικό κράτος μπορεί να δημιουργηθεί μονάχα από ένα προλεταριάτο που έχει πλήρη συνείδηση των καθηκόντων του, που είναι οργανωμένο για να τα πραγματοποιήσει και αποφασισμένο να υπερασπίσει τις κατακτήσεις του ενάντια στην αντεπαναστατική βία της κυρίαρχης τάξης.

Μέσα από την απόκτηση της πολιτικής της συνείδησης, η εργατική τάξη παύει να είναι μία τάξη καθεαυτή και γίνεται μία τάξη *για* τον εαυτό της, έχοντας συναίσθηση του ιστορικού καθήκοντος της κατάληψης της κρατικής εξουσίας και της αναδιοργάνωσης της κοινωνίας. Μια τέτοια συνείδηση δεν δημιουργείται αυθόρμητα στην πορεία των καθημερινών ταξικών αγώνων των εργατών. Αυτή πρέπει να μεταδοθεί στους εργάτες από το επαναστατικό κόμμα. Γι' αυτό, είναι καθήκον του επαναστατικού κόμματος να σφουρηλατήσει το προλεταριάτο σε μια ικανή πολιτική δύναμη, εμποτίζοντάς το με τη συνείδηση της πραγματικής του κατάστασης, εκπαιδεύοντάς το στα ιστορικά μαθήματα της ταξικής πάλης, ζυμώνοντάς το σε ακόμη περισσότερους και εντονότερους αγώνες, καταστρέφοντας τις αυταπάτες του, ατσαλώνοντας την επαναστατική του θέληση και αυτοπεποίθηση και ορ-

γανώνοντας την ανατροπή όλων των δυνάμεων που στέκονται στο δρόμο για την κατάκτηση της εξουσίας. Μια συνειδητή εργατική τάξη είναι η αποφασιστική δύναμη της ιστορίας.

Ο αναντικατάστατος χαρακτήρας του καθήκοντος της σφυρηλάτησης ενός κόμματος της πρωτοπορίας και του ακονίσματος της επαναστατικής του κόπης, στην προετοιμασία για τις αναπόφευκτες επαναστατικές κρίσεις, υπογραμμίζεται στην ιμπεριαλιστική εποχή. Όπως επισημαίνει ο Τρότσκι στην *Τρίτη Διεθνή μετά τον Λένιν* (1928):

"Ο επαναστατικός χαρακτήρας της εποχής δεν βρίσκεται στο ότι μας επιτρέπει την πραγματοποίηση της επανάστασης, δηλ. την κατάκτηση της εξουσίας, σε κάθε δεδομένη στιγμή. Ο επαναστατικός της χαρακτήρας ενυπάρχει σε βαθιές και απότομες μεταβολές, σε απότομες και συχνές μεταβάσεις από μία άμεσα επαναστατική κατάσταση... Αυτή είναι και η μοναδική πηγή από την οποία απορρέει ολόκληρη η σημασία της επαναστατικής στρατηγικής σε αντιδιαστολή με την τακτική. Από 'κει απορρέει, επίσης, η νέα σημασία του κόμματος και της κομματικής ηγεσίας... (Σήμερα) κάθε καινούργια απότομη αλλαγή στην πολιτική κατάσταση προς τα αριστερά τοποθετεί την απόφαση στα χέρια του επαναστατικού κόμματος. Εάν χάσει την κρίσιμη κατάσταση, η τελευταία γυρίζει προς το αντίθετό της. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ο ρόλος της ηγεσίας του κόμματος αποκτά εξαιρετική σημασία. Τα λόγια του Λένιν με την έννοια του ότι δύο με τρεις μέρες μπορούν ν' αποφασίσουν τη μοίρα της διεθνούς επανάστασης θα ήταν σχεδόν ακατανόητα την εποχή της Δεύτερης Διεθνούς. Στην εποχή μας, αντίθετα, έχουν επιβεβαιωθεί πολλές φορές και, με εξαίρεση τον Οκτώβρη, πάντοτε από την αρνητική πλευρά".

3. Είμαστε το κόμμα της Ρώσικης Επανάστασης

Η Ρώσικη Επανάσταση τον Οκτώβρη του 1917 πήρε τη μαρξιστική αρχή για την προλεταριακή επανάσταση από τη σφαίρα της θεωρίας και την έκανε πραγματικότητα δημιουργώντας μια κοινωνία όπου εκείνοι που εργάζονταν, κυβερνούσαν διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτή η προλεταριακή επανάσταση που καθοδηγήθηκε από το Κόμμα των Μπολσεβίκων στη Ρωσία δεν έγινε μοναχά για τη Ρωσία. Οι επαναστάτες μαρξιστές είδαν τη Ρώσικη Επανάσταση ως το εναρκτήριο λάκτισμα μιας αναγκαστικά διεθνούς πάλης της εργασίας ενάντια στην κυριαρχία του κεφαλαίου σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι μπολσεβίκοι του Λένιν έσπασαν την αλυσίδα του καπιταλισμού στον πιο αδύνατο κρίκο της κατανοώντας ότι, εάν η προλεταριακή επανάσταση δεν επεκτεινόταν στις μεγαλύτερες καπιταλιστικές δυνάμεις, και πιο άμεσα στη Γερμανία, μία απομονωμένη δικτατο-

ρία του προλεταριάτου στη Ρωσία δεν θα μπορούσε να επιβιώσει για πολύ.

Οι ευκαιρίες ήταν πολυποίκιλες, αλλά τα νέα επαναστατικά κόμματα έξω από τη Ρωσία ήταν πάρα πολύ νεαρά, δηλαδή πολύ αδύναμα και πολιτικά ανώριμα για να τις εκμεταλλευτούν. Στην Ευρώπη, ειδικά στη Γερμανία, η σοσιαλδημοκρατία μπήκε στην υπηρεσία των αστών αφεντικών της βοηθώντας τα να σταθεροποιήσουν και πάλι την εξουσία τους και ενώθηκε μαζί τους στην εχθρότητά τους ενάντια στην Οκτωβριανή Επανάσταση. Αλλού, σε λιγότερο ανεπτυγμένα έθνη και περιοχές, το κύριο ιδεολογικό εμπόδιο και η δύναμη ενάντια στον μπολσεβικισμό ήταν ο εθνικισμός.

Η πίεση της ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης, η καταστροφή της ρώσικης εργατικής τάξης στον εμφύλιο πόλεμο και η μακρά απομόνωση της Ρώσικης Επανάστασης έδωσαν τη δυνατότητα σ' ένα γραφειοκρατικό στρώμα με επικεφαλής τον Στάλιν να σφετεριστεί την πολιτική εξουσία με μία πολιτική αντεπανάσταση, το 1923-24· αυτό που ο Τρότσκι αποκάλεσε "σοβιετικό θερμιδώρ". Η σταλινική γραφειοκρατία, αν και στηριζόταν στις προλεταριακές μορφές ιδιοκτησίας του σοβιετικού εκφυλισμένου εργατικού κράτους και αντλούσε τα προνόμιά της απ' αυτές, δεν ήταν αμετάκλητα δεσμευμένη στην υπεράσπισή τους. Η "θεωρία" του Στάλιν για το "σοσιαλισμό σε μία μόνη χώρα", εκφράζοντας τα, περιορισμένα σε εθνικό επίπεδο, συμφέροντα της γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου, μετέτρεψε την Κομμουνιστική Διεθνή από ένα όργανο της παγκόσμιας επανάστασης σ' ένα νέο εμπόδιο γι' αυτήν.

Ο "σοσιαλισμός σε μία μόνη χώρα" του Στάλιν ήταν μία απόρριψη των θεμελιακών αρχών του μαρξισμού. Το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* (1848) τελειώνει με τη φράση: "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!". Οι επαναστάσεις του 1848 έδωσαν το σήμα για το άνοιγμα της σύγχρονης εποχής· η αστική τάξη συμμαχισε με την αντίδραση μπροστά σ' ένα προλεταριάτο που είχε ήδη θεωρηθεί απειλητικό για την καπιταλιστική κυριαρχία. Όπως έγραψε ο Ένγκελς στις *"Αρχές του Κομμουνισμού"* (1847):

"Ερώτηση 19: Είναι δυνατόν αυτή η επανάσταση να πραγματοποιηθεί σε μία μόνη χώρα;

Απάντηση: Όχι. Η μεγάλη βιομηχανία, έχοντας δημιουργήσει την παγκόσμια αγορά, έχει ενώσει ήδη όλους τους λαούς της γης, και ειδικά τους πολιτισμένους λαούς, σε τέτοιο βαθμό ώστε κάθε λαός να εξαρτάται απ' αυτό που συμβαίνει στον άλλο. Επιπλέον, σε όλες τις πολιτισμένες χώρες η μεγάλη βιομηχανία έχει ισοπεδώσει σε τέτοιο βαθμό την κοινωνική εξέλιξη, έτσι ώστε σε όλες αυτές τις χώρες η αστική τάξη και το προλεταριάτο να έχουν γίνει οι δύο πιο αποφασιστικές τάξεις της κοινωνίας και η πάλη ανάμεσά τους να έχει γίνει η κυριό-

τερη πάλη της εποχής. Η κομμουνιστική επανάσταση, επομένως, δεν θα είναι απλώς μια εθνική επανάσταση.... Είναι μια παγκόσμια επανάσταση και θα έχει, επομένως, μια παγκόσμια έκταση".

Σε αντίθεση με τον εθνικιστικό ομορτισμό του Στάλιν, η Αριστερή Αντιπολίτευση του Τρότσκι θεμελιώθηκε πάνω στο πρόγραμμα του αυθεντικού μαρξισμού που ενέπνευσε την Επανάσταση των Μπολσεβίκων. Η Αριστερή Αντιπολίτευση πάλεψε για να διασώσει και να επεκτείνει τις κατακτήσεις της Ρώσικης Επανάστασης, που είχε προδοθεί αλλά δεν είχε ακόμη ανατραπεί. Ο Τρότσκι, στην καυστική του ανάλυση για τον εκφυλισμό της Ρώσικης Επανάστασης, τη διπλή φύση της σταλινικής γραφειοκρατίας και τις εκρηκτικές αντιφάσεις της σοβιετικής κοινωνίας (*Η προδομένη επανάσταση*, 1936) έθεσε με δριμύτητα την επιλογή: "Θα καταβροχθίσει ο γραφειοκράτης το εργατικό κράτος ή η εργατική τάξη θα ξεκαθαρίσει το γραφειοκράτη;". Η προφητική προειδοποίηση του Τρότσκι δικαιώθηκε, δυστυχώς, από την αρνητική της σκοπιά.

Το αντιδιεθνιστικό δόγμα του "σοσιαλισμού σε μία μόνη χώρα" κατέληξε σε μια καταστροφική στροφή, από τις αριστεριστικές περιπέτειες στην ταξική συνεργασία.. Ο Τρότσκι χαρακτήρισε τον Στάλιν ως το "νεκροθάφτη" των επαναστατικών αγώνων στο εξωτερικό, από τη δεύτερη Κινέζικη Επανάσταση, το 1925-27, και τη Γενική Απεργία στη Βρετανία, το 1926, μέχρι τη Γερμανία, όπου το ΚΚ καθώς και οι σοσιαλδημοκράτες επέτρεψαν στον Χίτλερ να έρθει στην εξουσία χωρίς να πέσει ούτε ένας πυροβολισμός. Μέσα στα πλαίσια της γερμανικής προδοσίας, και της επακόλουθης κωδικοποίησης από μέρους της Κομιντέρν της ρητά αντεπαναστατικής γραμμής για την οικοδόμηση των Λαϊκών Μετώπων, που βρήκε την πληρέστερή έκφρασή της στον εγκληματικό στραγγαλισμό της Ισπανικής Επανάστασης από τους σταλινικούς, οι τροτσκιστές οργάνωσαν την Τετάρτη Διεθνή, που ιδρύθηκε το 1938.

Η σχεδιασμένη οικονομία στη Σοβιετική Ένωση (και στα γραφειοκρατικά παραμορφωμένα εργατικά κράτη, τα οποία προέκυψαν αργότερα αλλού, βασισμένα στο σταλινικό μοντέλο) απέδειξε την ανωτερότητά της μπροστά στην καπιταλιστική αναρχία την περίοδο της ταχείας ανάπτυξης. Όμως η επίμονη πίεση της συνεχιζόμενης οικονομικής περικύκλωσης από τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, που επικρατούσε ακόμα στην παγκόσμια αγορά, υπήρξε αμείλιχτη χωρίς τη διεθνή επέκταση της επανάστασης. Ο Τρότσκι έγραψε στην *Προδομένη Επανάσταση*:

"Το ερώτημα που τέθηκε από τον Λένιν **Ποιος θα επικρατήσει**; είναι ένα ζήτημα συσχετισμού των δυνάμεων ανάμεσα στη Σοβιετική Ένωση και το παγκόσμιο επαναστατικό προλεταριάτο από τη μία μεριά και από την άλλη του διεθνούς κεφαλαίου και των εχθρικών δυνά-

μεων μέσα στη (Σοβιετική) Ένωση.... Η στρατιωτική επέμβαση είναι ένας κίνδυνος. Η επέμβαση των φθηνών εμπορευμάτων που βρίσκονται μέσα στα μεταγωγικά τρένα ενός καπιταλιστικού στρατού είναι ένας ασύγκριτα μεγαλύτερος κίνδυνος".

Η οργανωτική αδυναμία της Τετάρτης Διεθνούς, η έλλειψη βαθιών ριζών μέσα στο προλεταριάτο καθώς και η θεωρητική ανικανότητα και ο αποπροσανατολισμός μετά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στο πολιτικό σπάσιμο με την προγραμματική συνέχεια της Τετάρτης Διεθνούς του Τρότσκι. Ο προηγούμενος αποδεκατισμός των τροτσκιστικών στελεχών σε ολόκληρη την Ευρώπη από τη σταλινική και τη φασιστική καταστολή -καθώς και η σφαγή των τροτσκιστών στο Βιετνάμ και οι φυλακίσεις των τροτσκιστών στην Κίνα, χώρες στις οποίες η Αριστερή Αντιπολίτευση είχε βρει σημαντικές βάσεις υποστήριξης- κατέστρεψαν το εσωτερικό του κινήματος από έμπειρα στελέχη σε μια κρίσιμη στιγμή.

Η επέκταση της σταλινικής εξουσίας στην Ανατολική Ευρώπη μετά τον πόλεμο έθεσε μία νέα προγραμματική πρόκληση στο τροτσκιστικό κίνημα, απέναντι στην οποία η τυπική "ορθοδοξία" ήταν μία ανεπαρκής άμυνα. Ύστερα από μία αδιάκοπη σειρά από ήττες και προδοσίες -από την Κίνα (1927) και τη Γερμανία (1933), μέχρι τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο και τις δολοφονικές εκκαθαρίσεις του Στάλιν- η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης τέθηκε σε θανάσιμο κίνδυνο. Ο Κόκκινος Στρατός νίκησε τον Χίτλερ, *παρά τον Στάλιν*, ο οποίος, αφού αποκεφάλισε το σοβιετικό στρατό με αιματηρές εκκαθαρίσεις την παραμονή του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, σαμποτάρισε στη συνέχεια τη στρατιωτική άμυνα της Σοβιετικής Ένωσης μέσα από την πίστη του πρώτα στον Χίτλερ και κατόπιν στους "δημοκράτες" συμμάχους.

Εν τούτοις, η νίκη του Κόκκινου Στρατού επί του φασισμού αύξησε σε μεγάλο βαθμό το κύρος της γραφειοκρατικά εκφυλισμένης Σοβιετικής Ένωσης: μια πιθανότητα που δεν είχε προβλεφθεί από τον Τρότσκι. Οι δυτικοευρωπαίοι σταλινικοί αναδύθηκαν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο επικεφαλής των μαζικών οργανώσεων των μαχητικών εργατών στην Ιταλία, τη Γαλλία και αλλού. Στο μεταξύ, στην υπό σοβιετική κατοχή Ανατολική Ευρώπη, η καπιταλιστική ιδιοκτησία απαλλοτριώθηκε και εγκαθιδρύθηκε μια κολλεκτιβοποιημένη οικονομία μέσα από μία γραφειοκρατικά ελεγχόμενη κοινωνική επανάσταση, η οποία δημιούργησε παραμορφωμένα εργατικά κράτη με βάση το μοντέλο της κάτω από τη σταλινική εξουσία ΕΣΣΔ.

Μέσα σε συνθήκες που καθορίστηκαν, κατά ένα μέρος, από τον πόλεμο του Βιετνάμ, την εσωτερική αναταραχή που ταλαιπωρούσε τις ΗΠΑ και, όχι λιγότερο, την απελευθερωτική πάλη των Μαύρων, στα

τέλη της δεκαετίας του '60 και στις αρχές του '70 έλαβαν χώρα μια σειρά από προεπαναστατικές και επαναστατικές καταστάσεις στην Ευρώπη -Γαλλία 1968, Ιταλία 1969, Πορτογαλία 1974-75. Αυτές αντιπροσώπευαν τις καλύτερες ευκαιρίες για προλεταριακή επανάσταση στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες από την περίοδο που ακολούθησε αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα φιλομοσχοβίτικα Κομμουνιστικά Κόμματα κατόρθωσαν και πάλι να διασώσουν τη διαταραγμένη αστική τάξη πραγμάτων σ' αυτήν την περιοχή. Εδώ ο αντεπαναστατικός ρόλος των σταλινικών κομμάτων της Δύσης συνέβαλε ανυπολόγιστα στην μετέπειτα καταστροφή της Σοβιετικής Ένωσης. Την επανασταθεροποίηση της αστικής τάξης πραγμάτων στα δυτικά ιμπεριαλιστικά κράτη - στα μέσα της δεκαετίας του '70- ακολούθησε αμέσως μία νέα ψυχοπολεμική επίθεση ενάντια στο σοβιετικό μπλοκ.

Η σοβιετική σταλινική γραφειοκρατία -ελλείπει του προλεταριάτου ως ανταγωνιστή για την εξουσία- έπρεπε αργά ή γρήγορα να στραφεί προς το "σοσιαλισμό της αγοράς", που, μαζί με τον κατευνασμό του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν και διαμεσολαβώντας για την καπιταλιστική παλινόρθωση σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη, άνοιξε διάπλατα τις πύλες στην καπιταλιστική αντεπανάσταση στην πρώην Σοβιετική Ένωση, το 1991-92. Το προλεταριάτο, όντας χωρίς ηγεσία, δεν αντιστάθηκε, σηματοδοτώντας την καταστροφή του εργατικού κράτους.

Η "Ιρανική Επανάσταση", το 1979, άνοιξε μία περίοδο του ανερχόμενου πολιτικού Ισλάμ στον ιστορικά μουσουλμανικό κόσμο· μια εξέλιξη που συνέβαλε και ενισχύθηκε δυναμικά από την αντεπαναστατική καταστροφή της Σοβιετικής Ένωσης. Η κατάληψη της εξουσίας από τον Χομεϊνί στο Ιράν και η σταθεροποίηση του πάνω σ' αυτήν ήταν μία ήττα παρόμοια με τη συντριβή του γερμανικού προλεταριάτου από τον Χίτλερ το 1933, αν και σε μία στενότερη, τοπική κλίμακα. Το σύνθημα της διεθνούς Σπαρτακιστικής Τάσης "Κάτω ο Σάχης! Καμία υποστήριξη στους μουλάδες!" και η έμφασή μας στο γυναικείο ζήτημα ("Όχι στο φερετζέ!") βρισκόταν σε οξεία αντίθεση με τη συνθηκολόγηση της υπόλοιπης αριστεράς στην καθοδηγούμενη από τους μουλάδες αντίδραση.

Η διατήρηση της προλεταριακής εξουσίας εξαρτάται κυρίως από την *πολιτική συνείδηση* και *οργάνωση* της εργατικής τάξης. Μετά τη φυσική εκκαθάριση της επαναστατικής πτέρυγας των Μπολσεβίκων από τον Στάλιν ολόκληρη η συνέχεια με τις παραδόσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης εξαλείφθηκε συστηματικά από την μνήμη της εργατικής τάξης. Στη συνείδηση του σοβιετικού λαού, που είχε διαποτιστεί από τη ρωσική-εθνικιστική προπαγάνδα που καλλιεργήθηκε συστηματικά από τον Στάλιν, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος υποσκέλισε την Οκτωβριανή Επα-

νάσταση ως το κοσμοϊστορικό γεγονός της σοβιετικής ιστορίας. Στο τέλος, ο Στάλιν και οι διάδοχοί του πέτυχαν να αποτυπώσουν την εθνικιστική τους αντίληψη στους σοβιετικούς λαούς. Ο προλεταριακός διεθνισμός κατέληξε να χλευάζεται ως μία σκοτεινή "τροτσκιστική αίρεση" για την "εξαγωγή της επανάστασης" ή χρησιμοποιήθηκε κυνικά (από τη γραφειοκρατία) στερημένος από το πραγματικό του περιεχόμενο.

Ατομικοποιημένη και στερημένη από μία αντικαπιταλιστική ηγεσία, χωρίς καμία συναφή και σταθερή σοσιαλιστική ταξική συνείδηση και σκεπτικιστική για τη δυνατότητα της ταξικής πάλης στις καπιταλιστικές χώρες, η σοβιετική εργατική τάξη δεν κινητοποιήθηκε για να αντισταθεί στην καταστροφική καπιταλιστική αντεπανάσταση. Και, όπως σημειώνει ο Τρότσκι στην *Τρίτη Διεθνή μετά τον Λένιν*: "Αν ένας στρατός συνθηκολογήσει με τον εχθρό σε μια κρίσιμη περίπτωση χωρίς μάχη, τότε αυτή η συνθηκολόγηση παίρνει ολοκληρωτικά τη θέση μιας 'αποφασιστικής μάχης' στην πολιτική, όπως και στον πόλεμο".

Μία ανάλυση της τελικής κρίσης του σταλινισμού δόθηκε στον *Spartacist* ("Σπαρτακιστής") Νο. 45-46, Χειμώνας 1990-91 στο ντοκουμέντο του Τζόζεφ Σίμουρ "Για την κατάρρευση της σταλινικής κυριαρχίας στην Ανατολική Ευρώπη" και του Άλμπερτ Σαιντ Τζων "Για μαρξιστική καθαρότητα και μια προοπτική προς τα εμπρός", και τον Αύγουστο του 1993 στην μπροσούρα του "Σπαρτακιστή", "Πώς στραγγαλίστηκε το σοβιετικό εργατικό κράτος". Όπως σημειώνεται στο ντοκουμέντο του Σίμουρ :

"Κατά τη διάρκεια του μακροχρόνιου αγώνα του ενάντια στη σταλινική γραφειοκρατία, ο Τρότσκι μελέτησε έναν αριθμό *διαφορετικών* δρόμων μέσα από τους οποίους ο καπιταλισμός θα μπορούσε να παλινρθωθεί στη Σοβιετική Ένωση.... Ο Τρότσκι χρησιμοποίησε τη φράση 'γυρνώντας προς τα πίσω το φιλμ του ρεφορμισμού' για να κάνει πολεμική ενάντια σ' εκείνους τους δήθεν αριστερούς που ισχυρίζονταν ότι το καθεστώς του Στάλιν είχε *ήδη* μεταμορφώσει την ΕΣΣΔ σ' ένα αστικό κράτος μέσα από μια βαθμιαία και οργανική διαδικασία - ιμπερσαϊνισμός από την ανάποδη.... Η άποψη του Τρότσκι ότι μία καπιταλιστική αντεπανάσταση καθώς και μία προλεταριακή πολιτική επανάσταση στη Ρωσία του Στάλιν θα συνεπάγονταν έναν εμφύλιο πόλεμο, ήταν μια *πρόγνωση* και όχι ένα δόγμα. Στηρίχτηκε πάνω στην αντίσταση της εργατικής τάξης, όχι στην αντίσταση των συντηρητικών στοιχείων του γραφειοκρατικού μηχανισμού. Με τον τρόπο αυτό τέθηκε το ζήτημα στην *Προδομένη Επανάσταση*.... Το αποφασιστικό στοιχείο είναι η *συνείδηση* της σοβιετικής εργατικής τάξης, που *δεν είναι στατική*, αλλά επηρεάζεται από αναρίθμητους εναλλασσόμενους παράγοντες εσωτερικούς και εξωτερικούς".

Όπως σημειώνει ο Σαιντ Τζων:

"Σε αντίθεση με την άναρχη καπιταλιστική οικονομία, η σχεδιασμένη σοσιαλιστική οικονομία δεν οικοδομείται

αυτόματα, αλλά *συνειδητά*. Γι' αυτό (ο Τρότσκι) γράφει: Η πρόοδος προς το σοσιαλισμό δεν μπορεί είναι αδιαχώριστη από την κρατική εξουσία που επιθυμεί το σοσιαλισμό ή αναγκάζεται να τον επιθυμεί ("Το εργατικό κράτος, το Θερμιδώρ και ο Βοναπαρτισμός", 1935). Έτσι, συμπέρανε ότι χωρίς την παρέμβαση μιας συνειδητής προλεταριακής πρωτοπορίας, η κατάρρευση του σταλινικού πολιτικού καθεστώτος θα οδηγούσε αναπόφευκτα στη διάλυση της σχεδιασμένης οικονομίας και στην παλινόρθωση της ατομικής ιδιοκτησίας".

Το "Ρωσικό ζήτημα" έχει γίνει το καθοριστικό πολιτικό ζήτημα του 20ού αιώνα και η λύδια λίθος για τους επαναστάτες. Εμείς οι τροτσικιστές παραμείναμε στις θέσεις μας και αγωνιστήκαμε για να διασώσουμε και να επεκτείνουμε τις επαναστατικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης, ενώ όλες οι άλλες τάξεις στον πλανήτη συνθηκολόγησαν στην ιδεολογική πίεση του ιμπεριαλιστικού αντικομμουνισμού. Πάνω απ' όλα, η υπεράσπισή μας προς την ΕΣΣΔ εκφράστηκε στον αγώνα μας για νέες Οκτωβριανές Επαναστάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η ευθύνη για την αντεπαναστατική καταστροφή της Σοβιετικής Ένωσης ανήκει, επίσης, σε όλα τα είδη των ρεφορμιστών και των κεντριστών που ευθυγραμμίστηκαν με τις καπιταλιστικές τους κυβερνήσεις ενάντια στην ΕΣΣΔ, συμπεριλαμβανομένης της υποστήριξης σε κάθε αντιδραστικό κίνημα, από την πολωνική "Άλληλεγγύη" μέχρι τους ισλαμιστές φονταμενταλιστές χασάπηδες στο Αφγανιστάν. Οι καταστροφικές και διεθνείς συνέπειες της σοβιετικής αντεπανάστασης συνέτριψαν, επίσης, σε θεωρητικό επίπεδο τις αντιμαρξιστικές θεωρίες ότι η σταλινική γραφειοκρατία ήταν ένας "κρατικός καπιταλισμός", σύμφωνα με τις οποίες η σοβιετική αντεπανάσταση ήταν απλά μια μεταβολή από μία μορφή καπιταλισμού σε μία άλλη.

Η επικράτηση του Μπορίς Γέλτσιν και των καπιταλιστικών παλινορθωτικών δυνάμεων τον Αύγουστο του 1991 ήταν ένα ζωτικής σημασίας γεγονός, που καθόρισε την μοίρα της Σοβιετικής Ένωσης, αλλά η τελική καταστροφή της Οκτωβριανής Επανάστασης δεν είχε μία προκαθορισμένη κατάληξη. Οι σπαρτακιστές μοίρασαν σε ολόκληρη τη Σοβιετική Ένωση πάνω από 100.000 αντίγραφα στα ρωσικά του άρθρου μας του Αυγούστου του 1991, "Σοβιετικοί εργάτες: Νικήστε την αντεπανάσταση των Γέλτσιν-Μπους!". Εκεί γράψαμε ότι οι εργατικές κινητοποιήσεις θα πρέπει να ξεκαθαρίσουν τον αντεπαναστατικό όχλο που βρισκόταν στα οδοφράγματα του Γέλτσιν ανοίγοντας έτσι το δρόμο στην προλεταριακή πολιτική επανάσταση. Καλέσαμε για μια πολιτική επανάσταση που θα νικούσε την καπιταλιστική παλινόρθωση και θα γύριζε το σοβιετικό προλεταριάτο στην πολιτική εξουσία. Μόνο εκείνοι που βρίσκονταν κάτω από την επιρροή της καπιταλιστικής ιδεολογίας ή των υλικών της προνομίων βιάζονταν να ξεγράψουν τη Σοβιετική

Ένωση εκείνο τον καιρό. Η έλλειψη αντίστασης από μέρους της εργατικής τάξης, που είχε προδοθεί και εξατομικευτεί για δεκαετίες από τη σταλινική κακοδιοίκηση και την άγρια καταστολή, ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας για την καταστροφή του σοβιετικού εργατικού κράτους.

Η υπεράσπισή μας προς την ΕΣΣΔ δεν περιορίστηκε μονάχα στο πρόγραμμά μας για την ΕΣΣΔ: *χωρίς όρους στρατιωτική υπεράσπιση* απέναντι στον ιμπεριαλισμό και την εσωτερική αντεπανάσταση, για την *προλεταριακή πολιτική επανάσταση* που θα εκδιώξει τη γραφειοκρατία και θα γυρίσει την ΕΣΣΔ στο δρόμο του Λένιν και του Τρότσκι. Εκφράστηκε, επίσης, στη χωρίς όρους στρατιωτική υπεράσπιση μας της Βιετναμέζικης Επανάστασης, στην αντίθεσή μας στην εκστρατεία της "Άλληλεγγύης", με τη χορηγία της Γουάλ Στρητ και του Βατικανού, για να ανατρέψει το πολωνικό παραμορφωμένο εργατικό κράτος, στο κάλεσμά μας "Χαιρετίστε τον Κόκκινο Στρατό στο Αφγανιστάν-Επεκτείνετε τις κοινωνικές κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης στους λαούς του Αφγανιστάν!", στην ενεργητική μας παρέμβαση για την επαναστατική επανενοποίηση της Γερμανίας.

Η ιστορία βγάζει δυνατά την ετυμηγορία της: Η επικράτηση της αντεπανάστασης στην πρώην ΕΣΣΔ είναι μία απaráμιλλη ήττα για τον εργαζόμενο λαό σε ολόκληρο τον κόσμο, μεταβάλλοντας αποφασιστικά τον πολιτικό τοπίο του πλανήτη. Χωρίς να προκαλείται πλέον από την ισχύ του σοβιετικού στρατού, ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ ανακηρύχτηκε ως η "μοναδική υπερδύναμη του κόσμου", συμπεριφερόμενος με σκληρότητα στους ημιαποικιακούς λαούς, από τον Περσικό Κόλπο έως την Αϊτή. Αν και δεν είναι πια η ασυναγώνιστη οικονομική δύναμη του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού, οι Ηνωμένες Πολιτείες διατηρούν ακόμα το δολοφονικό πλεονέκτημα της στρατιωτικής τους ισχύος, αν και συχνά προτιμούν να καμουφλάρουν την τρομοκρατία τους κάτω από το "ανθρωπιστικό" φύλλο συκής της "κουζίνας των ληστών" των Ηνωμένων Εθνών (η περιγραφή του Λένιν για την Κοινωνία των Εθνών, τον προκάτοχο του ΟΗΕ). Όμως οι αντίπαλοι ιμπεριαλισμοί, ειδικά η Γερμανία και η Ιαπωνία, που δεν περιορίζονται πλέον από την αντισοβιετική ενότητα, προσπαθούν να ικανοποιήσουν γοργά τις δίκες ορέξεις τους για τον έλεγχο των παγκόσμιων αγορών και ως επακόλουθο επεκτείνοντας τη χρήση της στρατιωτικής τους δύναμη. Στις συγκρούσεις ανάμεσα σε ανταγωνιστικά τοπικά εμπορικά μπλοκ σήμερα διαγράφεται καθαρά το περίγραμμα των μελλοντικών πολέμων. Μπροστά σ' έναν αναπτυσσόμενο ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό επαναβεβαιώνουμε: **"Ο κύριος εχθρός βρίσκεται μέσα στη χώρα μας!"**.

Κοιτάζοντας αναδρομικά προς τα πίσω, στην περίοδο πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο σημερινός

"μεταψυχροπολεμικός κόσμος" παρουσιάζει πολλές αναλογίες. Και καθώς τίθεται το ερώτημα μιας νέας ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης, μπορούμε να περιμένουμε τους σημερινούς ρεφορμιστές και κεντριστές να ενεργήσουν με το πνεύμα των σοσιαλδημοκρατών προγόνων τους της 4^{ης} Αυγούστου του 1914 υποστηρίζοντας τις δικές τους άρχουσες τάξεις την περίοδο του πολέμου. Εντελώς μ' αυτό το πνεύμα ήταν η υποστήριξή τους προς την αντεπανάσταση στην ΕΣΣΔ.

Μαζί με τη μαζική εξαθλίωση στην ΕΣΣΔ, η αδελφοκτόνος "εθνική εκκαθάριση" μαίνεται στα νέα αδύναμα καπιταλιστικά κράτη της Ανατολικής Ευρώπης και τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες, όπου η εθνικιστική ιδεολογία αντικατέστησε το ανύπαρκτο κεφάλαιο ως η κινητήρια δύναμη της αντεπανάστασης. Τις περισσότερες φορές ως ένα ξαναζωντανέμα των πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εθνικών ανταγωνισμών στα καπιταλιστικά κράτη αυτής της περιοχής, ως επακόλουθο της αντεπανάστασης, η εθνικιστική ιδεολογία γίνεται ξανά το κύριο εμπόδιο που οι επαναστάτες πρέπει να συντρίψουν.

Στη Δυτική Ευρώπη το δίκτυο ασφαλείας των μέτρων κοινωνικής πρόνοιας περιορίζεται δραστικά καθώς οι αστοί δεν βλέπουν πλέον καμιά ανάγκη να αποσοβήσουν το "φάντασμα του κομμουνισμού" παρέχοντας τα αναγκαία. Ενώ το ιδεολογικό κλίμα του "θανάτου του κομμουνισμού" επηρεάζει τη συνείδηση του προλεταριάτου, σε πολλές χώρες του κόσμου η οξυμένη ταξική πάλη παρέχει την αντικειμενική βάση για την αναγέννηση του μαρξισμού ως τη θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης. Δεν είναι ο κομμουνισμός, αλλά η παρωδία του, ο σταλινισμός, που αποκαλύφθηκε ότι είναι αδιέξοδος.

Η νικηφόρα αντεπανάσταση δεν έχει μόνο καταστρέψει υλικά και ιδεολογικά το πρώην σοβιετικό και το ανατολικоеυρωπαϊκό προλεταριάτο. Σε μία σειρά από χώρες (π.χ. Ιταλία, Γαλλία) όπου τα Κομμουνιστικά Κόμματα είχαν την υποστήριξη των προχωρημένων τμημάτων της εργατικής τάξης, πουλήθηκε το ψέμα στο προλεταριάτο ότι "ο σοσιαλισμός απέτυχε", το οποίο υποστηρίχτηκε από τις κυρίαρχουσες σταλινικές γραφειοκρατίες που ηγούνταν των παραμορφωμένων εργατικών κρατών και προΐσταντο στην καταστροφή τους. Το Κρεμλίνο υποβοηθούμενο από τους Ανατολικογερμανούς σταλινικούς τέθηκε επικεφαλής της αντεπανάστασης στη ΓΛΔ και παρέδωσε με βιασύνη τη χώρα στο Τέταρτο Ράιχ. Η γραφειοκρατία του Κρεμλίνου, υπό τον Γκορμπατσόφ, πραγματοποίησε την ύστατη και την τελική της προδοσία διακηρύσσοντας ότι ο σοσιαλισμός ήταν ένα καταδικασμένο και ουτοπικό πείραμα και ανακηρύσσοντας την ανωτερότητα του καπιταλιστικού συστήματος της αγοράς. Το αποσυντεθειμένο ΚΚΣΕ παρήγαγε ανοιχτά αντεπαναστατικές συμμορίες καθοδηγούμενες

από τον Μπορίς Γέλτσιν, και ενήργησε σαν ανοιχτός πράκτορας του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ για την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Γι' αυτό οι σταλινικές κυρίαρχες κάστες και οι ομοϊδεάτες τους στη Δύση φέρουν άμεση ευθύνη για την καταστροφή των σοσιαλιστικών βλέψεων των προχωρημένων στρωμάτων του προλεταριάτου στη Δυτική Ευρώπη και αλλού.

Η δήλωση του Τρότσκι στο Μεταβατικό Πρόγραμμα του 1938 ότι "Η παγκόσμια πολιτική κατάσταση, στο σύνολό της, χαρακτηρίζεται κυρίως από την ιστορική κρίση ηγεσίας του προλεταριάτου" προηγείται χρονικά της τωρινής βαθιάς οπισθοχώρησης της προλεταριακής συνείδησης. Η πραγματικότητα αυτής της μετασοβιετικής περιόδου προσθέτει μία νέα διάσταση στην παρατήρηση του Τρότσκι. Ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο αυτή η οπισθοχώρηση μπορεί να ξεπεραστεί και η εργατική τάξη θα μπορέσει να γίνει μία τάξη για τον εαυτό της, δηλαδή παλεύοντας για τη σοσιαλιστική επανάσταση, είναι να σφυρηλατηθεί και πάλι ένα διεθνές λενινιστικό-τροτσκιστικό κόμμα ως η ηγεσία της εργατικής τάξης. Ο μαρξισμός πρέπει για μία ακόμα φορά να κερδίσει την υποστήριξη του προλεταριάτου.

Στην Κίνα η ακραία εθνικιστική ιδεολογία που προωθείται από την κυρίαρχη σταλινική γραφειοκρατία είναι μία απευθείας γέφυρα προς την καπιταλιστική παλινόρθωση. Η ουσία της αντεπανάστασης των "μεταρρυθμίσεων της αγοράς" στην Κίνα είναι η προσπάθεια της γραφειοκρατίας να γίνει συνεταιρος στην εκμετάλλευση με καπιταλιστικές δυνάμεις και ειδικά με τους Κινέζους καπιταλιστές, οι οποίοι δεν καταστράφηκαν ως τάξη (όπως οι Ρώσοι ομολογοί τους μετά τον Οκτώβρη του 1917), αλλά εξακολούθησαν να λειτουργούν στην Ταϊβάν, στο Χονγκ Κονγκ, στη Σιγκαπούρη και αλλού. Η Κίνα έχει χιλιάρδες "ειδικές οικονομικές ζώνες" ως νησίδες ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης και κρατά ανέγγιχτη την καπιταλιστική οικονομία του Χονγκ Κονγκ, που της επιστράφηκε, ενώ ο στρατός και η γραφειοκρατία είναι γενικά απασχολημένοι με μεγάλης κλίμακας επιχειρηματικές δραστηριότητες. Τώρα, η γραφειοκρατία, τμήματα της οποίας επιδιώκουν να γίνουν οι νέοι καπιταλιστές εκμεταλλευτές, προσβλέπουν στη γενική καταστροφή της κρατικής βιομηχανίας, προκαλώντας μ' αυτόν τον τρόπο την κατεδάφιση των υπολειμμάτων σχεδιασμένης οικονομίας του παραμορφωμένου εργατικού κράτους.

Αυτή η πορεία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς το τσάκισμα της αντίστασης της μαχόμενης εργατικής τάξης. Η κυρίαρχη σταλινική γραφειοκρατία έδειξε στην πλατεία Τιεν-αν-μεν, το 1989, -μία εναρκτήρια πολιτική επανάσταση- το φόβο της για το προλεταριάτο και μαζί την πρόθεσή της να στηριχτεί στην ωμή βία χωρίς τα στολίδια της "γκλάσνοστ" (τα

πολιτικά "ανοίγματα" του σοβιετικού ηγέτη Μιχαήλ Γκορμπατσόφ). Οι επιλογές για την Κίνα είναι είτε η *προλεταριακή πολιτική επανάσταση ή η καπιταλιστική αντεπανάσταση*. Ο αποφασιστικός παράγοντας είναι η επαναστατική ηγεσία να επανεισάγει τη διεθνιστική ταξική συνείδηση που ενέπνευσε τους πρώτους Κινέζους κομμουνιστές στις αρχές της δεκαετίας του '20. Η μάχη για την εργατική πολιτική επανάσταση στην Κίνα αποτελεί ένα τεράστιο στοίχημα για τους εργάτες διεθνώς. Η έκβασή θα έχει μία τεράστια επίδραση στα εναπομείναντα παραμορφωμένα εργατικά κράτη (Κούβα, Βιετνάμ και Βόρεια Κορέα) και επίσης στις ασιατικές χώρες, όπως η Ινδονησία, η Νότια Κορέα, η Ταϊλάνδη, η Μαλαισία και οι Φιλιππίνες, όπου ένα μαχητικό νεαρό προλεταριάτο έχει εμφανιστεί στο προσκήνιο ως ένας ισχυρός παράγοντας.

4. Οι θεωρητικές και ιστορικές ρίζες της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής)

Όπως περιέγραψε ο Τρότσκι, το 1937, στο άρθρο του "Σταλινισμός και Μπολσεβικισμός": "Οι αντιδραστικές εποχές, όπως η δική μας, όχι μονάχα αποσυνθέτουν και εξασθενούν την εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, αλλά χαμηλώνουν, επίσης, το γενικό ιδεολογικό επίπεδο του κινήματος και ρίχνουν την πολιτική σκέψη πίσω σε στάδια από καιρό ξεπερασμένα. Σ' αυτές τις συνθήκες, το καθήκον της πρωτοπορίας είναι, πάνω απ' όλα, να μην αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί από το ρεύμα της οπισθοχώρησης: Πρέπει να κολυμπήσει ενάντια στο ρεύμα". Σε αυτή τη μετασοβιετική περίοδο, όπου ο μαρξισμός, εκτενώς, ταυτίζεται λανθασμένα με το σταλινισμό, αναβιώνει το καθετί, από τη συμπάθεια προς τον αναρχισμό μέχρι τον αντιυλιστικό ιδεαλισμό και μυστικισμό. Ο Καρλ Μαρξ εξήγησε: "Ο *θρησκευτικός* πόνος είναι ακριβώς η ίδια η *έκφραση* του πραγματικού πόνου και μια διαμαρτυρία ενάντια στον αληθινό πόνο. Η θρησκεία είναι ο αναστεναγμός του καταπιεσμένου πλάσματος, η καρδιά ενός άκαρδου κόσμου και η ψυχή των καταστάσεων χωρίς ψυχή. Είναι το *όπιο* του λαού. Η κατάργηση της θρησκείας ως απατηλής ευτυχίας των ανθρώπων είναι το αίτημα για την *πραγματική* ευτυχία. Το να τούς καλείς να παραιτηθούν από τις αυταπάτες τους για την κατάστασή τους, είναι *το να τους καλείς να παραιτηθούν από μια κατάσταση που χρειάζεται αυταπάτες*" ("Κριτική της γελιανής φιλοσοφίας του Δικαίου", 1844).

Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση βασίζεται στο μαρξιστικό ιστορικό, διαλεκτικό υλισμό και συνεχίζει τις επαναστατικές παραδόσεις του διεθνούς εργατικού

κινήματος χρησιμοποιώντας ως παραδείγματα το βρετανικό χαρτιστικό κίνημα της δεκαετίας του 1840 και το πολωνικό κόμμα "Προλεταριάτο" (1882-86), το πρώτο εργατικό κόμμα στην τσαρική αυτοκρατορία. Στηριζόμαστε στο έργο επαναστατών, όπως ο Μαρξ, ο Ένγκελς, ο Λένιν, ο Τρότσκι, η Λούξεμπουργκ και ο Λήμπκνεχτ. Πάνω απ' όλα, στηριζόμαστε στην πείρα του Μπολσεβίκικου Κόμματος, που αποκορυφώθηκε με τη Ρώσικη Επανάσταση του 1917, τη μοναδική επανάσταση που έγινε μέχρι τώρα από την εργατική τάξη. Αυτή η ιστορία διαφωτίζει το από πού προερχόμαστε, τι επιδιώκουμε να υπερασπίσουμε και πού θέλουμε να πάμε.

Επιδιώκουμε, συγκεκριμένα, να προωθήσουμε τις διεθνείς εργατικές-ταξικές προοπτικές του μαρξισμού, όπως αναπτύχθηκαν στη θεωρία και στην πράξη από τον Β.Ι. Λένιν και τον Α. Ντ. Τρότσκι, όπως ενσωματώθηκαν στις αποφάσεις των πρώτων τεσσάρων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, στο "Μεταβατικό Πρόγραμμα" του 1938 και άλλα βασικά ντοκουμέντα της Τετάρτης Διεθνούς, τέτοια όπως "Ο πόλεμος και η Τετάρτη Διεθνής" (1934). Αυτά τα υλικά είναι η αναντικατάστατη τεκμηριωμένη κωδικοποίηση του κομμουνιστικού κινήματος διεθνώς και είναι θεμελιακά για τα επαναστατικά καθήκοντα της οργάνωσής μας.

Σε αυτήν την εποχή του καπιταλισμού που βρίσκεται σε προχωρημένη παρακμή, εμείς οι κομμουνιστές, που έχουμε ως σκοπό μας την κατάκτηση της κρατικής εξουσίας από το προλεταριάτο και την ανασυγκρότηση της κοινωνίας πάνω σε μια νέα σοσιαλιστική βάση ισότητας, είμαστε την ίδια στιγμή οι πιο συνεπείς υπερασπιστές των ιδεωδών του Διαφωτισμού και των κατακτήσεων της αστικής επανάστασης: είμαστε αδιάλλακτοι μαχητές για τις αστικοδημοκρατικές ελευθερίες -για το δικαίωμα της οπλοφορίας, για την κατάργηση όλων των μοναρχιών και των αριστοκρατικών προνομίων, για το διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους, ενάντια στην επιβολή του θρησκευτικού φονταμενταλισμού ως πολιτικού προγράμματος, για την υπεράσπιση της ελευθερίας του λόγου, της συγκέντρωσης ενάντια στην καταπάτησή τους από το αστικό κράτος, ενάντια στις βάρβαρες "τιμωρίες", όπως η θανατική ποινή, για νομική ισότητα για τις γυναίκες και τις μειονότητες .

Είμαστε, επίσης, αδιάλλακτοι υπερασπιστές των *προλεταριακών* δικαιωμάτων, όπως αυτά περιγράφηκαν στην μπροσούρα του Τζέιμς Μπάρναμ, "Το Λαϊκό Μέτωπο - Η νέα προδοσία" (1937): Υπάρχει κάτω από την αστική δημοκρατία, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, μια τρίτη ομάδα δικαιωμάτων, τα οποία δεν είναι διόλου, στην πραγματικότητα, 'δημοκρατικά δικαιώματα', αλλά, αντιθέτως, *προλεταριακά* δικαιώματα. Υπάρχουν τέτοια δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στη διαδήλωση, στην απεργία και στην οργάνωση.

Η ιστορική καταγωγή αυτών των δικαιωμάτων σε όλες τις περιπτώσεις βρίσκεται στην *ανεξάρτητη* πάλη του προλεταριάτου *ενάντια* στην αστική τάξη και το αστικό κράτος".

Εμπνεόμαστε, επίσης, από τον Τζέιμς Π. Κάνον, έναν ηγέτη του νεαρού Αμερικανικού Κομμουνιστικού Κόμματος που πήγε με το μέρος του τροτσκισμού στο Έκτο Συνέδριο της Κομιντέρν και πάλεψε για να αποκρυσταλλώσει έναν τροτσκιστικό σχηματισμό, αρχικά μέσα στο Κομμουνιστικό Κόμμα, και να τον εμφυτεύσει μέσα στην πάλη της εργατικής τάξης. Ο Κάνον ήταν ο κυριότερος ιδρυτής του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP). Ο αγώνας του για την οικοδόμηση ενός προλεταριακού κόμματος, για τη σφυρηλάτηση μιας λενινιστικής συλλογικής κομματικής ηγεσίας (απορρίπτοντας το διαρκή φραξιονισμό του νεαρού ΚΚ και αντιτιθέμενος στις φατριαστικές ίντριγκες που μάστιζαν π.χ. τους Γάλλους τροτσκιστές) και την πάλη του 1939-40 *ενάντια* στη μικροαστική αντιπολίτευση μέσα στο SWP (Σάχτμαν και Μπάρναμ) που λιποτάκτησε από τον τροτσκισμό διαμέσου του Ρωσικού ζητήματος: αυτή είναι η επαναστατική κληρονομιά που υπερασπίζεται η ΔΚΕ.

Ο Κάνον αγωνίστηκε -αν και ατελώς και κυρίως μέσα στο δικό του εθνικό έδαφος- *ενάντια* στο παμπλικό αναθεωρητικό ρεύμα που εμφανίστηκε την περίοδο μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέσα στο τροτσκιστικό κίνημα. Στα βασικά μας ντοκουμέντα (δες ιδιαίτερα "Η γένεση του παμπλισμού", "Σπαρτακιστής" No. 21, Φθινόπωρο 1972), ενώ ασκούμε οξεία κριτική στα λάθη των αντιπαμπλικών, *τους υποστηρίζουμε σ' αυτήν την αποφασιστική μάχη για την επιβίωση του τροτσκισμού*. Ο παμπλισμός χαρακτηρίζεται πρωτίστως από την αποκλήρυξη της αναγκαιότητας για επαναστατική ηγεσία και από την προσαρμογή στις υπάρχουσες σταλινικές, σοσιαλδημοκρατικές και μικροαστικές εθνικιστικές ηγεσίες. Μετά τη δημιουργία των παραμορφωμένων εργατικών κρατών στην Ανατολική Ευρώπη, ο Πάμπλο προφήτεψε "αιώνες παραμορφωμένων εργατικών κρατών" και ισχυρίστηκε ότι τα σταλινικά κόμματα θα μπορούσαν "σε γενικές γραμμές να διαγράψουν έναν επαναστατικό προσανατολισμό".

Ελλιπώς εφοδιασμένοι για να εξηγήσουν την επέκταση του σταλινισμού, ο Κάνον και οι ορθόδοξοι τροτσκιστές αρχικά επιχείρησαν να ξορκίζουν τα διαλυτικά συμπεράσματα αρνούμενοι την πραγματικότητα (π.χ. αρνούμενοι ν' αναγνωρίσουν την Κίνα ως ένα παραμορφωμένο εργατικό κράτος μέχρι το 1955). Ο Κάνον αγωνίστηκε *ενάντια* στην απόρριψη από τον Πάμπλο του προλεταριάτου ως τη μοναδική τάξη που είναι ικανή να μετασχηματίσει την κοινωνία και την άρνηση της ανάγκης για ένα τροτσκιστικό κόμμα της πρωτοπορίας. Όμως αυτός ο αγώνας, στην πραγματικότητα, δεν αποπερατώθηκε πλήρως σε διεθνές επί-

πεδο. Η άρνηση της κεντρικότητας του προλεταριάτου βρίσκεται πίσω από κάθε ένα από τα κύρια πειράματα υποκατάστασης του Πάμπλο (και αργότερα του Έρνεστ Μαντέλ) στον αναθεωρητισμό (π.χ. ο "αντάρτικος δρόμος", οι φοιτητές ως η "νέα μαζική πρωτοπορία").

Η προέλευση της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης βρίσκεται στη Σπαρτακιστική Ένωση των ΗΠΑ, που ξεκίνησε ως Επαναστατική Τάση μέσα στο SWP και βασίστηκε κυρίως στο ντοκουμέντο του βρετανικής Σοσιαλιστικής Εργατικής Ένωσης, *Η παγκόσμια προοπτική του σοσιαλισμού* (1961), και στα δύο ντοκουμέντα της Επαναστατικής Τάσης, *Στην υπεράσπιση μιας επαναστατικής προοπτικής* (1962), και ιδιαίτερα στο *Προς την αναγέννηση της Τετάρτης Διεθνούς* (1963), από τα οποία το τελευταίο υποβλήθηκε στο συνέδριο του SWP το 1963. Στην ιδρυτική της συνδιάσκεψη, το 1966, η Σπαρτακιστική Ένωση των ΗΠΑ υιοθέτησε μία Διακήρυξη Αρχών (δες ΣΕ/ΗΠΑ, Μαρξιστικό Δελτίο No. 9), η οποία χρησίμευσε ως υπόδειγμα γι' αυτήν τη διεθνή Διακήρυξη Αρχών. Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση συμβάλλοντας στη θεωρητική αποσαφήνιση του μαρξιστικού κινήματος και στη επανασφυρηλάτηση των αναγκαίων οργανωτικών όπλων των εργατών, υπερασπίζει τις επαναστατικές προλεταριακές αρχές του μαρξισμού και θα τις προωθήσει μέσα στην πρωτοπορία της εργατικής τάξης.

"Από την ίδια του τη φύση ο ομορτονομισμός είναι εθνικιστικός, καθώς στηρίζεται στις τοπικές και προσωρινές ανάγκες του προλεταριάτου και όχι στα ιστορικά του καθήκοντα.... Η διεθνής ενότητα δεν είναι για μας μια διακοσμητική πρόσοψη, αλλά ο ίδιος ο άξονας των θεωρητικών μας απόψεων και της πολιτικής μας" (Λέων Τρότσκι, "Η υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης και η Αντιπολίτευση", 1929). Από το ξεκίνημά της σαν μια μικρή χούφτα νεαρών τροτσκιστών που διαγράφηκαν γραφειοκρατικά από το SWP, οι προοπτικές και οι ενέργειες της Σπαρτακιστικής Ένωσης κατευθυνόταν προς την αναγέννηση της Τετάρτης Διεθνούς και *ενάντια* στον αμερικανοκεντρισμό.

Το 1974 υιοθετήθηκε η *Διακήρυξη για τη διοργάνωση μιας Διεθνούς Τροτσκιστικής Τάσης* σχηματίζοντας επίσημα τη Διεθνή Σπαρτακιστική Τάση. Αυτό το ντοκουμέντο επιτίθετο με οξύτητα στις ομοσπονδιακές, μη-μπολσεβίκικες πρακτικές των ψευδοτροτσκιστών ανταγωνιστών μας, του SWP, της Ενιαίας Γραμματείας, της Διεθνούς Επιτροπής του Τζέρι Χήλλυ, όλων αυτών που κρύφτηκαν πίσω από τη χάρτινη τήγρη του αντιδημοκρατικού νόμου του Βούρις για να αποφύγουν την εφαρμογή του επαναστατικού λενινιστικού διεθνισμού. Αντίθετα, η ΔΣΤ (προκάτοχος της ΔΚΕ) διακήρυξε ευθέως ότι θα λειτουργούσε με την αρχή του διεθνούς δημοκρατικού-συγκεντρωτισμού.

Η πρώτη διεθνής συνδιάσκεψη αντιπροσώπων, που συνήλθε το 1979, εξέλεξε μια διεθνή εκτελεστική επιτροπή. Από τότε η ΔΚΕ σημείωσε σεμνά επιτεύγματα ως προς τη διεθνή επέκταση της τάσης μας στη Λατινική Αμερική και τη Νότια Αφρική και περαιτέρω επεκτάσεις στην Ευρώπη και την Ασία. Αυτή η διεθνής ανάπτυξη έχει γίνει ένα ζωτικό αντίβαρο απέναντι στις παραμορφωτικές πιέσεις του μεγαλύτερου τμήματός μας, που βρίσκεται μέσα στο παρατεταμένο σχετικά αντιδραστικό πολιτικό κλίμα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το 1989 η ΔΣΤ μετεξελίχθηκε σε Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική).

Ο σταλινισμός έσυρε το λάβαρο του κομμουνισμού μέσα στη λάσπη, ενώ συστηματικά διαστρέβλωσε την κατανόηση κάθε βασικής αρχής και όρου του μαρξισμού. Με αποτέλεσμα, το γενικό επίπεδο ταύτισης της ανθρώπινης προόδου με την ιδέα του κομμουνισμού να βρίσκεται σε ένα σχετικά χαμηλό σημείο. Όμως οι λειτουργίες του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού παράγουν, εκ νέου, ένα ωμό υποκειμενικό μίσος ενάντια στην καταπίεση, ανάμεσα σε εκατομμύρια σε ολόκληρο την υδρόγειο. Η απουσία μιας γνήσιας κομμουνιστικής ηγεσίας είναι έντονα αισθητή σε πολλούς και το πρόγραμμα του λενινιστικού διεθνισμού μπορεί να κερδίσει μεγάλη απήχηση.

Οι επενδύσεις από τους ιμπεριαλιστές σε μερικές "τρίτοκοσμικές" χώρες με χαμηλούς μισθούς έχουν δημιουργήσει μεγάλη συγκέντρωση προλεταριάτου σε μέχρι τώρα απίθανες περιοχές για μεγάλες συγκρούσεις ανάμεσα στην εργασία και το κεφάλαιο. Στην προσπάθειά μας για παραπέρα επέκταση του κόμματός μας πέρα από τις αναπτυσσόμενες δυτικές χώρες επιδιώκουμε να εμφυσήσουμε τη Διεθνή μας με το κουράγιο μπολσεβίκων, όπως ο Κόττε Τζιντζάτζε:

"Χρειάστηκαν εντελώς εξαιρετικές συνθήκες, όπως ο τσαρισμός, η παρανομία, η φυλακή και η εξορία, πολλά χρόνια πάλης ενάντια στους μενσεβίκους και ειδικά η πείρα τριών επαναστάσεων για να παραχθούν αγωνιστές όπως ο Κόττε Τζιντζάτζε.... Τα κομμουνιστικά κόμματα στη Δύση δεν έχουν ακόμα αναδείξει αγωνιστές του τύπου του Τζιντζάτζε. Αυτή είναι η αδυναμία που τα περιβάλλει, η οποία καθορίζεται από ιστορικούς λόγους, αλλά παρ' όλα αυτά μία αδυναμία. Η Αριστερή Αντιπολίτευση στις χώρες της Δύσης δεν είναι μια εξαίρεση και απ' αυτή την άποψη πρέπει να το προσέξει".

— Τρότσκι, "Στο φρέσκο τάφο του Κόττε Τζιντζάτζε", 7 Ιανουαρίου 1931.

5. Ο διεθνής χαρακτήρας της σοσιαλιστικής επανάστασης

Η ιστορική εμπειρία έχει δείξει ότι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό μπορεί ν' ανοίξει μόνο μέσα από τη

δημιουργία μιας δυαδικής εξουσίας που φθάνει στο αποκορύφωμά της με την καταστροφή του καπιταλιστικού κράτους και τη νίκη του εργατικού κράτους και την ανάπτυξη μιας νέας κοινωνικής τάξης πραγμάτων. Ο αστυνομικός, στρατιωτικός, γραφειοκρατικός, δικαστικός και πολιτικός μηχανισμός της παλιάς τάξης πραγμάτων δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί για να εξυπηρετήσει τα προλεταριακά συμφέροντα, αλλά πρέπει να συντριβεί και να αντικατασταθεί από τη δικτατορία του προλεταριάτου, μια *εργατική κυβέρνηση* βασισμένη στα συμβούλια των εργαζομένων και υποστηριζόμενη από την ένοπλη ισχύ των εργατών. Ένα τέτοιο κράτος θα υπεράσπιζε τον εαυτό του ενάντια στις αντεπαναστατικές προσπάθειες της εκθρονισμένης άρχουσας τάξης να επιστρέψει στην εξουσία και θα αναδιοργάνωνε την οικονομία σύμφωνα με ορθολογικά κριτήρια. Καθώς η οικονομική βάση των κοινωνικών τάξεων φθίνει, το εργατικό κράτος θα αναλαμβάνει, όλο και περισσότερο, μια καθαρά διαχειριστική λειτουργία, και θα οδηγηθεί τελικά στο μαρασμό με την έλευση του αταξικού κομμουνισμού. Όμως η πραγματοποίηση αυτού του σκοπού απαιτεί την καταστροφή του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού ως ένα παγκόσμιο σύστημα και την εγκαθίδρυση ενός παγκόσμιου σοσιαλιστικού καταμερισμού εργασίας.

Ο διεθνής χαρακτήρας της εργατικής τάξης της δίνει μια δυναμικά τεράστια υπεροχή πάνω στην αστική τάξη, καθώς ο καπιταλισμός λειτουργεί με αναρχικές μεθόδους που φέρνουν τη μία εθνική καπιταλιστική τάξη ενάντια στην άλλη και δημιουργεί συνεχώς νέες αντισομετρίες και κρίσεις. Για ν' αντιληφθεί αυτή του την ανωτερότητα, το προλεταριάτο χρειάζεται ένα διεθνές κόμμα για να ενοποιήσει την τάξη του πέρα από εθνικούς και άλλους διαχωρισμούς και να συντονίσει τους αλληλοεξαρτώμενους αγώνες των εργατών κάθε χώρας. Ενώ η επανάσταση μπορεί να ξεκινήσει από μία μόνη χώρα κάθε επί μέρους νίκη θα εξασφαλιστεί μόνο με την εξάπλωση της επανάστασης σε άλλες χώρες και την τελική παγκόσμια κυριαρχία της σοσιαλιστικής οικονομικής οργάνωσης. Παλεύουμε για να *επανασφουρηλατήσουμε την Τετάρτη Διεθνή*, το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, που το πρόγραμμα και οι σκοποί της ισχύουν σήμερα, όπως και κατά την ίδρυσή της το 1938.

Ένα λενινιστικό κόμμα δεν χτίζεται απλώς μέσα από μία γραμμική στρατολόγηση, αλλά μέσα από σχίσματα με τους οπορτουνιστές, τα οποία στηρίζονται πάνω σε προγραμματικές αρχές, καθώς επίσης και με συγχωνεύσεις με επαναστατικά στοιχεία που σπάνε από τον κεντρισμό. Ιδιαίτερα όταν οι συγχωνεύσεις αναλαμβάνονται πέρα από τα εθνικά σύνορα, πρέπει να υπάρχει μία περίοδος εξονυχιστικού ελέγχου για την εγκαθίδρυση μιας στέρεας βαθιάς πολιτικής συμφωνίας.

Στοχεύουμε να συγκεντρώσουμε ομάδες των οποίων ο προσανατολισμός βρίσκεται προς την επίτευξη νέων Οκτωβριανών Επαναστάσεων· τίποτε άλλο, τίποτα διαφορετικό και τίποτα λιγότερο.

6. Ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης στην υπεράσπιση όλων των καταπιεσμένων

Κεντρικός για τη μαρξιστική προοπτική του παγκόσμιου σοσιαλισμού είναι ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης, και ιδιαίτερα το αποφασιστικό βάρος του προλεταριάτου των βιομηχανικών χωρών. Μονάχα η εργατική τάξη έχει την κοινωνική δύναμη και την πίεση των καθαρά αντικειμενικών συμφερόντων για να απελευθερώσει την ανθρωπότητα από την καταπίεση. Μην έχοντας κανένα οικονομικό συμφέρον για τη διατήρηση της αστικής τάξης πραγμάτων, η τεράστια δύναμή της βρίσκεται στον ρόλο της στην παραγωγή, στον αριθμό και την οργάνωσή της.

Η συνεχιζόμενη κυριαρχία μια μικρής χούφτας καπιταλιστών διατηρείται μόνο κρατώντας την εργατική τάξη διαιρεμένη και συγχυσμένη ως προς την πραγματική της κατάσταση. Στις Ηνωμένες Πολιτείες η άρχουσα τάξη κατόρθωσε να εκμεταλλευτεί τις βαθιές διαιρέσεις μέσα στο προλεταριάτο, πρώτα σε θρησκευτικό και εθνικό και αργότερα σε φυλετικό επίπεδο. Σαν τμήμα μιας καταπιεσμένης φυλετικά έγχρωμης κάστας, οι μαύροι εργάτες είναι διπλά καταπιεσμένοι και χρειάζονται ειδικές μεθόδους πάλης (για παράδειγμα, μεταβατικές οργανώσεις, όπως εργατικές-μαύρες ενώσεις πάλης). Η εργατική τάξη ξεπερνά τέτοιους διαχωρισμούς μονάχα μέσα από την πάλη, αν και αυτό είναι σε μεγάλο βαθμό αναστρέψιμο. Ο σοσιαλισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες θα επιτευχθεί μόνο με την κοινή πάλη των Μαύρων και των Λευκών εργατών κάτω από την ηγεσία μιας πολυφυλετικής επαναστατικής πρωτοπορίας.

Το ζήτημα των Μαύρων στις ΗΠΑ καθορίζεται από την ιδιαίτερη ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών: δουλεία, ήττα του δουλοκτητικού συστήματος του Νότου στον Εμφύλιο Πόλεμο από το βιομηχανικό καπιταλιστικό Βορρά και προδοσία από την αστική τάξη της επαγγελίας της "Ριζικής Ανασυγκρότησης" για ισότητα, οδηγώντας στο ρατσιστικό διαχωρισμό των Μαύρων παρά την οικονομική ενσωμάτωση των μαύρων εργαζομένων στον πυθμένα του προλεταριάτου. Ο βίαιος διαχωρισμός των Μαύρων - αναπόσπαστο στοιχείο του αμερικάνικου καπιταλισμού- έχει τύχει της αντίστασης των μαύρων εργατών, όποτε μια ενδεχόμενη πιθανότητα για μια τέτοια πάλη γινόταν αισθητή. Γι' αυτό, το πρόγραμμά μας για τις ΗΠΑ είναι η επαναστατική ενσωμάτωση, η

πλήρης ενσωμάτωση των Μαύρων μέσα σε μια *σοσιαλιστική* Αμερική της ισότητας και το πρόγραμμά μας για "μαύρη απελευθέρωση μέσα από τη σοσιαλιστική επανάσταση".

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, δηλ. ο ιμπεριαλισμός, φθάνοντας σε όλα τα μέρη του πλανήτη μέσα στην πορεία της ταξικής πάλης και όπως απαιτούσαν οι οικονομικές ανάγκες βάζει στον πάτο του προλεταριάτου νέες πηγές φθηνότερης εργασίας, κυρίως μετανάστες από τις φτωχότερες και λιγότερο ανεπτυγμένες περιοχές του κόσμου -εργάτες με λίγα δικαιώματα που θεωρούνται περισσότερο διαθέσιμοι σε καιρούς οικονομικής συστολής. Έτσι, ο καπιταλισμός με αυξανόμενο τρόπο δημιουργεί διαφορετικά στρώματα μεταξύ των εργατών, ενώ ταυτόχρονα συγχωνεύει τους εργάτες πολλών διαφορετικών χωρών. Παντού οι καπιταλιστές, υποβοηθούμενοι από τους οπορτουνιστές της εργατικής αριστοκρατίας, προσπαθούν να δηλητηριάσουν την ταξική συνείδηση και αλληλεγγύη των εργατών, υποδαυλίζοντας θρησκευτικές, εθνικές και φυλετικές διαιρέσεις. Η πάλη για την ενότητα και τη συνοχή της εργατικής τάξης ενάντια στο σοβινισμό και το ρατσισμό είναι, συνεπώς, ένα ζωτικό καθήκον για την προλεταριακή πρωτοπορία. Σήμερα, η μισαλλοδοξία εναντίον των μεταναστών χαρακτηρίζει τη ρατσιστική-δεξιά πολιτική και αποτελεί μία οξεία δοκιμασία για το εργατικό κίνημα και την αριστερά από τη Δυτική Ευρώπη μέχρι τη Νότια Αφρική και την Ανατολική Ασία. Η ΔΚΕ παλεύει ενάντια στις απελάσεις. Για πλήρη πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους μετανάστες! Για κινητοποιήσεις εργατών-μειονοτήτων για να σταματήσουν τους φασίστες! Για εργατικές ομάδες αυτοάμυνας! Για πολυεθνικές-πολυφυλετικές εργατικές πολιτοφυλακές ενάντια στη διακοινοτική βία!

Φασίστες δημαγωγοί τρέφονται από την ανεργία, την εξαθλίωση και την ανασφάλεια, που είναι ενδημικά του καπιταλιστικού συστήματος. Η φασιστική τρομοκρατία και οι κυβερνητικές επιθέσεις ενάντια στους μετανάστες και σε άλλες καταπιεσμένες μειονότητες μπορούν να καταπολεμηθούν αποτελεσματικά μονάχα με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος και την αντικατάστασή του από μία διεθνώς σχεδιασμένη και κολεκτιβιστική οικονομία. Όπως έγραψε ο Τρότσκι το 1930, όταν κάτω από την επίδραση της Μεγάλης Ύφεσης το Ναζιστικό Κόμμα αναδείχτηκε σε μια πραγματική απειλή για την κατάληψη της εξουσίας στη Γερμανία: "*Οι Ενωμένες Σοβιετικές Πολιτείες της Ευρώπης* -αυτό είναι το μοναδικό σωστό σύνθημα που υποδεικνύει τον πραγματικό δρόμο απέναντι στον καταταμαχισμό της Ευρώπης που απειλεί όχι μονάχα τη Γερμανία αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη με πλήρη οικονομική και πολιτιστική παρακμή" ("Η στροφή της Κομμ-

μουνιστικής Διεθνούς και η κατάσταση στη Γερμανία", 26 Σεπτεμβρίου 1930).

Η καταπίεση των γυναικών, της νεολαίας, των μειονοτήτων και όλων των τμημάτων των καταπιεσμένων πρέπει να αναλυθεί και να αντιμετωπιστεί σε κάθε χώρα για να βρεθεί το πιο ευνοϊκό σημείο για την εφαρμογή του μαρξιστικού μοχλού. Όπως έγραψε ο Λένιν στο *Τι να κάνουμε;* (1902): "...ο ιδανικός τύπος σοσιαλδημοκράτη δεν θα έπρεπε να είναι ο γραμματέας ενός συνδικάτου, αλλά ο *λαϊκός κήρυκας*, που είναι ικανός να αντιδράσει σε κάθε εκδήλωση τυραννίας και καταπίεσης, οπουδήποτε αυτή εμφανίζεται, οποιοδήποτε στρώμα ή τάξη του λαού θίγει - που είναι ικανός να γενικεύει όλες αυτές τις εκδηλώσεις και να δημιουργεί μια μοναδική εικόνα της αστυνομικής βίας και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, που είναι ικανός να επωφεληθεί από κάθε γεγονός, οσοδήποτε μικρό, για να διατυπώσει *μπροστά σε όλους* τις σοσιαλιστικές του πεποιθήσεις και τις δημοκρατικές του διεκδικήσεις για να επεξηγήσει *σε όλους* την κοσμοϊστορική σημασία της πάλης για την απελευθέρωση του προλεταριάτου".

Η ΔΚΕ αγωνίζεται για την απελευθέρωση των γυναικών μέσα από τη σοσιαλιστική επανάσταση. Σε χώρες με καθυστερημένη καπιταλιστική ανάπτυξη η έντονη καταπίεση και ο υποβιβασμός των γυναικών είναι βαθιά ριζωμένος στην προκαπιταλιστική "παράδοση" και στο θρησκευτικό σκοταδισμό. Σ' αυτές τις χώρες ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση των γυναικών είναι, επομένως, μια κινητήρια δύναμη της επαναστατικής πάλης. Η κατάσταση των γυναικών στις πιο ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, μολονότι είναι πολύ διαφορετική, δείχνει τα όρια της ελευθερίας και της κοινωνικής προόδου κάτω από τον καπιταλισμό. Οι επαναστάτες είναι οι πιο συνεπείς υπερασπιστές των βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων των γυναικών, όπως η ελεύθερη και νόμιμη έκτρωση και η "ίση πληρωμή για ίση εργασία". Το αντιδραστικό κοινωνικό κλίμα, που έχει επιδεινωθεί από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και τη συντονισμένη εκστρατεία για την αφαίρεση των προστασιών του "κράτους πρόνοιας" για τις μάζες, έχει προκαλέσει μια απότομη άνοδο της μισαλλοδοξίας ενάντια στη σεξουαλικότητα, τις γυναίκες και τους ομοφυλόφιλους. Αντιτασσόμαστε σε όλους τους νόμους ενάντια σε εγκλήματα δίχως θύματα, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που ποινικοποιούν την ομοφυλοφιλία ή άλλη συναινετική σεξουαλική δραστηριότητα, την πορνεία και τη χρήση ναρκωτικών.

Η καταπίεση των γυναικών, η παλαιότερη κοινωνική ανισότητα στην ανθρώπινη ιστορία, ανατρέχει στην απαρχή της ατομικής ιδιοκτησίας και δεν θα καταργηθεί χωρίς την κατάργηση της ταξικά διαιρεμένης κοινωνίας. Ο θεμελιακός κοινωνικός θεσμός καταπίεσης των γυναικών είναι η οικογένεια, η λειτουρ-

γία της οποίας στην ανατροφή της επόμενης γενιάς πρέπει να αντικατασταθεί με την αντικατάσταση της γυναικείας οικιακής εργασίας από συλλογικούς θεσμούς σε μια σοσιαλιστική κοινωνία. Στηριζόμαστε στο παρελθόν των μπολσεβίκων, της ειδικά οργανωμένης δουλειάς ανάμεσα στις γυναίκες για να τις κερδίσουν στο σοσιαλιστικό σκοπό, που περιγράφεται στις πρώτες εκδόσεις του περιοδικού της ΣΕ/ΗΠΑ, *Γυναίκες και Επανάσταση*.

Ενώ παλεύουμε ενάντια σε κάθε εκδήλωση αστικής αδικίας, αντιτασσόμαστε στο σεκτοραλισμό, που αρνείται τη δυνατότητα της συνείδησης να ξεπεράσει μια προσωπική εμπειρία της καταπίεσης, και παλεύουμε για να ενώσουμε την πρωτοπορία όλων των καταπιεσμένων κοινωνικών στρωμάτων πίσω από το προλεταριάτο στον αγώνα για το σοσιαλισμό.

Ανοίξτε το δρόμο στη νεολαία! Αποφασιστικός παράγοντας για την οικοδόμηση του διεθνούς προλεταριακού επαναστατικού κόμματος είναι η πάλη για το κέρδιμα μιας νέας γενιάς νεολαίας στις αρχές και στο πρόγραμμα του τροτσκισμού. Αυτό δεν περιλαμβάνει μονάχα την πάλη για τη στρατολόγηση νέων εργατών, αλλά επίσης και τη δουλειά ανάμεσα στους φοιτητές και τους μαθητές. Ένα ιδιαίτερα εκρηκτικό στρώμα της μικροαστικής διανόησης, οι φοιτητές και οι μαθητές, μπορούν να παίξουν έναν ενεργό ρόλο σε "ριζοσπαστικές" ενέργειες είτε της αριστεράς είτε της δεξιάς. Επιδιώκουμε να κερδίσουμε φοιτητές προς την πλευρά της εργατικής τάξης, αναγνωρίζοντας, όπως ο Λένιν, ότι ένα επαναστατικό κόμμα οικοδομείται μέσα από τη συγχώνευση των επαναστατών διανοούμενων που έχουν απαρνηθεί την τάξη τους με τα πιο προχωρημένα στοιχεία του προλεταριάτου. Η νεολαία εξυπηρετεί έναν ιδιαίτερο ρόλο ως το κρέας για τα κανόνια των πολέμων και άλλων στρατιωτικών περιπετειών των αρχουσών καπιταλιστικών τάξεων. Η αντίθεσή μας στον αστικό στρατό και στη στρατευση είναι αντίθετη από εκείνη των ειρηνιστών ή εκείνων που επιζητούν μια μικροαστική εξαίρεση από μια υποχρέωση που επιβάλλεται στην εργατική νεολαία σε πολλές χώρες. Πηγαίνουμε μαζί με την τάξη μας με σκοπό να κερδίσουμε τους προλεταρίους στρατιώτες στο πρόγραμμα και στο σκοπό της κομμουνιστικής επανάστασης. Μέσα σε μια επαναστατική κατάσταση κατανοούμε ότι το κλειδί για τη νίκη του προλεταριάτου είναι η διάσπαση του τακτικού στρατού πάνω σε ταξική βάση.

Μέσα από τη δουλειά μας στη νεολαία επιδιώκουμε να στρατολογήσουμε και να εκπαιδεύσουμε τα μελλοντικά στελέχη του επαναστατικού κόμματος μέσα από τη δημιουργία μεταβατικών νεολαιίστικων οργανώσεων που είναι ταυτόχρονα οργανωτικά ανεξάρτητες και πολιτικά υποταγμένες στο επαναστατικό κόμμα.

7. Η αστική βάση του αναθεωρητισμού

Στο βαθμό που η επαναστατική συνείδηση δεν είναι κυρίαρχη ανάμεσα στους εργάτες, η συνείδησή τους καθορίζεται από την ιδεολογία της άρχουσας τάξης. Αντικειμενικά, ο καπιταλισμός κυβερνά μέσα από τη δύναμη του κεφαλαίου, του μονοπωλίου του στα μέσα της βίας και του ελέγχου του σε όλους τους υπάρχοντες κοινωνικούς θεσμούς. Όμως προτιμάει, όταν αυτό είναι δυνατό, να κυβερνά με τη "συναίνεση" των μαζών μέσα από την κυριαρχία της αστικής ιδεολογίας ανάμεσα στους καταπιεσμένους, καλλιεργώντας ανταπάτες και αποκρύπτοντας την αιματηρή του ουσία. Ο εθνικισμός, ο πατριωτισμός, ο ρατσισμός και η θρησκεία διεισδύουν μέσα στις εργατικές οργανώσεις, κυρίως με τη μεσολάβηση των μικροαστών εργατοπατέρων, τις παρασιτικές συνδικαλιστικές, σοσιαλδημοκρατικές και τις προερχόμενες από το σταλινισμό γραφειοκρατίες, που στηρίζονται στα προνομιά ανώτερα στρώματα της εργατικής τάξης. Αν δεν αντικατασταθούν από επαναστατικές ηγεσίες, αυτοί οι ρεφορμιστές θα καταστήσουν τις εργατικές οργανώσεις ανίκανες ν' αγωνιστούν για τις οικονομικές ανάγκες των εργατών κάτω από τις συνθήκες της αστικής δημοκρατίας ή θα αφήσουν ακόμη αυτές τις οργανώσεις να καταστραφούν από το νικηφόρο φασισμό.

Ο Λένιν στο έργο του "Ο Ιμπεριαλισμός: Το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού" (1916) έθεσε την υλική βάση για τον οπορτουνισμό της εργατικής γραφειοκρατίας:

"Η είσπραξη υψηλών μονοπωλιακών κερδών από τους καπιταλιστές σ' έναν από τους πολυάριθμους κλάδους της βιομηχανίας, σε μια από τις πολυάριθμες χώρες κλπ, δίνει την οικονομική δυνατότητα σ' αυτούς να εξαγοράζουν ορισμένα στρώματα των εργατών και προσωρινά μια σημαντική μειοψηφία τους και να τους κερδίζουν με το μέρος της αστικής τάξης του δοσμένου βιομηχανικού κλάδου ή του δοσμένου έθνους ενάντια σ' όλα τα άλλα. Η εντατικοποίηση των ανταγωνισμών μεταξύ των ιμπεριαλιστικών εθνών για το μούρασμα του κόσμου αυξάνει αυτή την πίεση. Και έτσι δημιουργείται ο δεσμός ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και τον οπορτουνισμό.... Οι πιο επικίνδυνοι απ' όλους είναι, απ' αυτή την άποψη, εκείνοι, όπως ο μενσεβίκος Μαρτώφ, που δεν θέλουν να καταλάβουν ότι η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό είναι απάτη και αγυρτεία, αν δεν συνδέεται άρρηκτα με την πάλη ενάντια στον οπορτουνισμό".

Ο εκφυλισμός και η συνθηκολόγηση των τάσεων μέσα στο μαρξιστικό κίνημα έχει μια ιδιαίτερα κρίσιμη αξία για τη διαφύλαξη της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Η υποταγή στην πίεση της αστικής κοινωνίας έχει σπρώξει επανειλημμένα κατ' όνομα μαρξιστικά ρεύματα προς τον *αναθεωρητισμό*, τη διαδικα-

σία απόρριψης του βασικού μαρξιστικού συμπεράσματος ότι το κράτος είναι ένα όργανο ταξικής κυριαρχίας. Ο μερσταϊνικός αναθεωρητισμός, ο μενσεβικισμός, ο σταλινισμός και η μαοϊκή του παραλλαγή -όλα είναι αναπαραστάσεις αυτής της διαδικασίας που συνιστά μια γέφυρα για ανοικτά ρεφορμιστικές πρακτικές. Διεθνώς, πέρα από τους σταλινικούς και τους σοσιαλδημοκράτες, οι *εθνικιστές* και τα *πολιτικά θρησκευτικά κινήματα* εργάζονται σε μεγάλο βαθμό για να εκτροχιάσουν την πάλη της εργατικής τάξης.

Ο κεντρισμός είναι εκείνο το προγραμματικά ετερογενές και θεωρητικά άμορφο ρεύμα μέσα στο εργατικό κίνημα που καλύπτει πολυάριθμες αποχρώσεις μέσα στο πολιτικό φάσμα ανάμεσα στον μαρξισμό και το ρεφορμισμό, ανάμεσα στον επαναστατικό διεθνισμό και τον οπορτουνιστικό σοσιαλπατριωτισμό. Όπως σημειώνει ο Τρότσκι στο άρθρο του το 1934 "Ο κεντρισμός και η Τετάρτη Διεθνής":

"Για έναν επαναστάτη μαρξιστή η πάλη ενάντια στο ρεφορμισμό αντικαθίσταται τώρα σχεδόν ολοκληρωτικά από την πάλη ενάντια στον κεντρισμό.... Η πάλη με τους κρυμμένους ή μασκαρεμένους οπορτουνιστές πρέπει, επομένως, να μεταφερθεί κυρίως στη σφαίρα των *πρακτικών συμπερασμάτων από τις επαναστατικές ανάγκες*".

Μέσα σε συνθήκες οξείας ταξικής πάλης, οι κεντριστές υποκριτές, που αποτελούν τμήμα της συφιλιδικής αλυσίδας που συντηρεί την αστική ταξική κυριαρχία, γίνονται πιο επικίνδυνοι και μαζί πιο ευπρόσβλητοι στην επαναστατική αποκάλυψη. Η επαναστατική τροσκιστική πρωτοπορία θα αναπτυχθεί σε βάρος των κεντριστών αντιπάλων μας ή θα γίνει το αντίστροφο. Η έκβαση αυτής της αντιπαράθεσης ανάμεσα στον μαρξισμό και τον κεντρισμό είναι ένας αποφασιστικός παράγοντας για την επιτυχία ή την αποτυχία της επανάστασης.

Είναι η απεχθής ρεφορμιστική λειτουργία της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού που προκάλεσε μια αναβίωση του αναρχισμού, μιας αντιμαρξιστικής ιδεολογίας που βασίζεται στο ριζοσπαστικό δημοκρατικό ιδεαλισμό, την οποία ο επαναστατικός μαρξισμός των μπολσεβίκων στις αρχές του αιώνα κατέστησε ετοιμοθάνατη. Παρόμοια, ανάμεσα στους συνδικαλιστές μια αναβίωση του αντιπολιτικού συνδικαλιστικού αισθήματος αποδίδεται στην αηδία από τη συμπεριφορά όλων των παλιών "σοσιαλιστών" κοινοβουλευτικών. Όμως αυτή η υποχώρηση προς την "αγνή" οικονομική πάλη επιτρέπει μονάχα στο μαχητικό αγώνα να σβήσει από μόνος του, χωρίς ποτέ να αμφισβητήσει πραγματικά τους προδότες ρεφορμιστές.

8. Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο

Ο Λέων Τρότσκι κωδικοποίησε το πρόγραμμα του προλεταριακής διεθνιστικής αντίστασης στους πολέμους, που προκαλεί αναπόφευκτα ο παρακμάζων καπιταλισμός στο ντοκουμέντο του "Ο πόλεμος και η Τετάρτη Διεθνής" το 1934. Όπως σημείωσε ο Τρότσκι: "*Η μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο πόλεμο είναι το γενικό στρατηγικό καθήκον στο οποίο θα πρέπει να υποτάσσεται ολόκληρη η δουλειά του προλεταριακού κόμματος κατά τη διάρκεια του πολέμου*". Σε ενδοϊμπεριαλιστικούς πολέμους, όπως ο Α' και ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, και σε άλλους πολέμους ανάμεσα σε δύο σχετικά εξίσου ανεπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη, η βασική μας αρχή η *επαναστατική ηττοπάθεια*: ασυμφιλίωτη αντίθεση στο καπιταλιστικό μακελειό και αναγνώριση ότι *η ήττα της δικιάς μας αστικής τάξης είναι το μικρότερο κακό*. Όπως είπε ο Βίλχελμ Λήμπκνεχτ, "Ούτε έναν άνδρα, ούτε μια δραχμή για τον αστικό μιλιταρισμό".

Σε πολέμους ιμπεριαλιστικής ληηλασίας ενάντια σε αποικιακά, ημιαποικιακά ή εξαρτημένα έθνη το καθήκον του προλεταριάτου σε κάθε χώρα είναι να βοηθήσει τα καταπιεσμένα έθνη ενάντια στους ιμπεριαλιστές, διατηρώντας πλήρη πολιτική ανεξαρτησία από τις αστικές και μικροαστικές εθνικιστικές δυνάμεις.

Το προλεταριάτο πρέπει να δώσει χωρίς όρους στρατιωτική υπεράσπιση ενάντια στον ιμπεριαλισμό στα παραμορφωμένα εργατικά κράτη στην Κίνα, το Βιετνάμ, τη Βόρεια Κορέα και την Κούβα. Η θέση μας απορρέει από τον προλεταριακό ταξικό χαρακτήρα αυτών των κρατών, που ενσωματώνεται στις κολлекτιβοποιημένες σχέσεις ιδιοκτησίας - εθνικοποιημένη ιδιοκτησία, σχεδιασμένη οικονομία, μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου και του τραπεζικού συστήματος κλπ.- που εγκαθιδρύθηκαν από κοινωνικές επαναστάσεις που κατέστρεψαν τον καπιταλισμό. Παρά τις γραφειοκρατικές παραμορφώσεις αυτών των κρατών, η εκ μέρους μας υπεράσπισή τους ενάντια στον ταξικό εχθρό είναι χωρίς όρους, δηλαδή δεν εξαρτάται από την προηγούμενη ανατροπή των σταλινικών γραφειοκρατιών, ούτε εξαρτάται από τις περιστάσεις και τις άμεσες αιτίες της σύγκρουσης.

Η πορεία προς τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο είναι έμφυτη στο καπιταλιστικό σύστημα. Οι σημερινοί ιδεολόγοι της "παγκοσμιοποίησης" προβάλλουν μια ψεύτικη εικόνα, σύμφωνα με την οποία τα αντίπαλα συμφέροντα των ανταγωνιζόμενων εθνικών κρατών έχουν ξεπεραστεί σ' αυτή τη μετασοβιετική περίοδο. Αυτό δεν είναι τίποτε άλλο από τη ξαναξεσταμένη

σούπα της θεωρίας του "υπεριμπεριαλισμού" του Καρλ Κάουτσκι. Όπως έγραψε ο Λένιν στο *Ο Ιμπεριαλισμός: Το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού*:

"Συγκρίνετε αυτή την πραγματικότητα -την τεράστια ποικιλία των οικονομικών και πολιτικών συνθηκών, την ακραία ανισότητα στο βαθμό ανάπτυξης των διαφόρων χωρών κλπ. και τους βίαιους αγώνες ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κράτη- με το ανόητο παραμύθι του Κάουτσκι για τον 'ειρηνικό' υπεριμπεριαλισμό.... Μήπως δεν είναι το αμερικάνικο και τα χρηματιστικά κεφάλαια άλλων χωρών που μοίρασαν ειρηνικά ολόκληρο τον κόσμο με τη συμμετοχή της Γερμανίας, για παράδειγμα, στο διεθνές συνδικάτο σιδηροδρόμων ή στο διεθνές τραστ της εμπορικής ναυτιλίας, που συμπλέκονται τώρα για το *ξαναμοίρασμα* του κόσμου πάνω στη βάση ενός νέου συσχετισμού δυνάμεων που μεταβάλλεται με μεθόδους *κάθε άλλο παρά ειρηνικές*;".

9. Το εθνικό ζήτημα και το δικαίωμα όλων των εθνών στην αυτοδιάθεση

Όπως έγραψε ο Τρότσκι στο "Ο πόλεμος και η Τετάρτη Διεθνής" (10 Ιουνίου 1934):

"Έχοντας χρησιμοποιήσει το έθνος για την ανάπτυξη του, ο καπιταλισμός δεν έχει πουθενά, ούτε σε μία γωνιά της γης, επιλύσει πλήρως το εθνικό πρόβλημα".

Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση ισχύει για όλα τα έθνη. Η πάλη της προλεταριακής ηγεσίας για την αυτοδιάθεση των καταπιεσμένων εθνών είναι ένα δυνατό εργαλείο για να σπάσει τον έλεγχο των μικροαστικών εθνικιστικών ηγεσιών πάνω στις μάζες. Η ΔΚΕ στηρίζεται στην πολεμική του Λένιν (*Για το δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση*, Φεβρουάριος-Μάιος 1914), όπου ο Λένιν δηλώνει: "Τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της πάλης της ενάντια στον καπιταλισμό απαιτούν την πλήρη αλληλεγγύη και την πιο σφιχτή ενότητα των εργατών όλων των εθνών, απαιτεί την αντίσταση στην εθνικιστική πολιτική της αστικής τάξης κάθε εθνικότητας".

Παραμένουμε πιστοί στο επιχείρημα του Λένιν ότι "Η επιτυχημένη πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση απαιτεί το προλεταριάτο να είναι απαλλαγμένο από τον εθνικισμό και να είναι απόλυτα ουδέτερο, σαν να λέμε, στον αγώνα για κυριαρχία που διεξάγεται ανάμεσα στις αστικές τάξεις των διαφόρων εθνών. Αν το προλεταριάτο οποιουδήποτε έθνους δίνει έστω και την παραμικρή υποστήριξη στα προνόμια της 'δικής του' εθνικής αστικής τάξης, αυτό θα προκαλέσει αναπόφευκτα τη δυσπιστία ανάμεσα στο προλεταριάτο του άλλου έθνους, θα αποδυναμώσει τη διεθνή ταξική αλληλεγγύη των εργατών και θα τους χωρίσει, προς μεγάλη ευχαρίστηση της αστικής τάξης. Η άρνηση αναγνώρισης του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης ή του αποχωρισμού σημαίνει αναπόφευκτα στην πράξη

την υποστήριξη των προνομίων του κυρίαρχου έθνους".

Ωστόσο, όταν το συγκεκριμένο αίτημα για εθνική αυτοδιάθεση -ένα δημοκρατικό αίτημα- έρχεται σε αντίθεση με το ταξικό ζήτημα ή με τις γενικές ανάγκες της ταξικής πάλης, είμαστε αντίθετοι στην εξάσκηση του. Όπως σημείωσε ο Λένιν στην "Ανακεφαλαίωση της συζήτησης για την αυτοδιάθεση" (Ιούλιος 1916): "Οι διάφορες διεκδικήσεις της δημοκρατίας, συμπεριλαμβανομένης και της εθνικής αυτοδιάθεσης, δεν είναι κάτι το απόλυτο, αλλά ένα *μικρό μέρος* του γενικού δημοκρατικού (τώρα γενικού σοσιαλιστικού) *παγκόσμιου* κινήματος. Σε ιδιαίτερες συγκεκριμένες περιπτώσεις το μέρος μπορεί να έρχεται σε αντίθεση με το όλο, κι αν είναι έτσι, τότε πρέπει να απορρίπτεται". Ο Λένιν υποστήριξε σθεναρά το δικαίωμα της Πολωνίας στην εθνική της αυτοδιάθεση, διαφωνώντας σ' αυτό το σημείο με τους άλλους επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Όμως μέσα στο ιδιαίτερο πλαίσιο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ο Λένιν υποστήριξε ότι: "Οι Πολωνοί σοσιαλδημοκράτες δεν μπορούν, για την ώρα, να υψώσουν το σύνθημα της ανεξαρτησίας της Πολωνίας, γιατί οι Πολωνοί σαν προλεταριακοί διεθνιστές δεν μπορούν να κάνουν *τίποτα* γι' αυτό, χωρίς να ξεπέσουν, όπως οι 'Φράκι' (σοσιαλσοβινιστές), σε ταπεινούς υπηρέτες *μιας* από τις ιμπεριαλιστικές μοναρχίες".

Προσεγγίζοντας το ζήτημα της αλληλοδιείσδυσης δύο ή περισσότερων λαών που διεκδικούν τα ίδια εδάφη, η ΔΚΕ καθοδηγείται από την πρακτική και την πείρα των μπολσεβίκων, συγκεκριμένα στη συζήτηση για την Ουκρανία στο Δεύτερο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Η ΔΚΕ επεξεργάστηκε αυτήν τη θέση όσον αφορά τη Μέση Ανατολή, την Κύπρο, τη Βόρεια Ιρλανδία και την πρώην Γιουγκοσλαβία. Σε τέτοιες περιπτώσεις, κάτω από τον καπιταλισμό -μέσα στον οποίο η κρατική εξουσία κυριαρχείται αναγκαστικά από ένα και μόνο έθνος- το δημοκρατικό δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης δεν μπορεί να επιτευχθεί για τον ένα λαό, χωρίς την παραβίαση των εθνικών δικαιωμάτων του άλλου. Γι' αυτό το λόγο, αυτές οι συγκρούσεις δεν μπορούν να επιλυθούν ακριβοδίκαια μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια. Η προϋπόθεση για μια δημοκρατική λύση είναι να εξαλειφθούν εντελώς όλες οι αστικές τάξεις της περιοχής.

10. Η αποικιακή επανάσταση, η διαρκής επανάσταση και ο "αντάρτικος δρόμος"

Η εμπειρία από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά έχει επιβεβαιώσει πλήρως την τροτσικιστική θεωρία της διαρκούς επανάστασης, που διακηρύσσει ότι

στην ιμπεριαλιστική εποχή η αστική-δημοκρατική επανάσταση μπορεί να ολοκληρωθεί *μονάχα* από μια προλεταριακή δικτατορία υποστηριζόμενη από την αγροτιά. Μόνο κάτω από την ηγεσία του επαναστατικού προλεταριάτου μπορούν οι αποικιακές και οι ημιαποικιακές χώρες να αποκτήσουν την πραγματική εθνική τους χειραφέτηση. Για να ανοίξει ο δρόμος προς το σοσιαλισμό απαιτείται η επέκταση της επανάστασης στις προχωρημένες καπιταλιστικές χώρες.

Η ίδια η Οκτωβριανή Επανάσταση διέψευσε τη μενσεβίκικη αντίληψη για την επανάσταση κατά στάδια. Οι μενσεβίκοι πρότειναν ένα πολιτικό μπλοκ με το φιλελεύθερο κόμμα των Καντέ για να τοποθετήσουν την αστική τάξη στην εξουσία. "Η μενσεβίκικη αντίληψη για την ενότητα ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη σήμαινε στην πραγματικότητα την υποταγή των εργατών καθώς και των αγροτών στους φιλελεύθερους... Το 1905 οι μενσεβίκοι δεν είχαν απλώς το κουράγιο να βγάλουν όλα τα αναγκαία συμπεράσματα από την θεωρία τους για την 'αστική επανάσταση'. Το 1917 ακολουθώντας τις αντιλήψεις τους μέχρι τις έσχατες συνέπειές τους έσπασαν τα μούτρα τους" (Τρότσκι, "Τρεις αντιλήψεις για τη Ρώσικη Επανάσταση", πρώτη έκδοση, 1942).

Οι μπολσεβίκοι του Λένιν ήταν πιο κοντά στις απόψεις του Τρότσκι ως προς το ότι επέμεναν ότι η ρώσικη αστική τάξη ήταν ανίκανη να καθοδηγήσει μια δημοκρατική επανάσταση. Οι μπολσεβίκοι υποστήριξαν μια συμμαχία ανάμεσα στην εργατική τάξη και την αγροτιά που θα αποκορυφώνονταν με τη "δημοκρατική δικτατορία του προλεταριάτου και της αγροτιάς", ένα προβληματικό σύνθημα που πρόβαλε ένα κράτος που υπερασπιζόταν τα συμφέροντα δύο διαφορετικών τάξεων. Το 1917, μετά τη Φλεβριανή Επανάσταση, χρειάστηκε μια έντονη διαμάχη μέσα στο Μπολσεβίκικο Κόμμα, για να επικρατήσει η γραμμή των "Θέσεων του Απρίλη" του Λένιν για τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ωστόσο, η αποτυχία του Μπολσεβίκικου Κόμματος ν' αναγνωρίσει ρητά τη δικαίωση της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης του Τρότσκι από την Οκτωβριανή Επανάσταση και η αποτυχία να αποκηρύξει κατηγορηματικά τη "δημοκρατική δικτατορία του προλεταριάτου και της αγροτιάς" έγινε στη συνέχεια ένας αγωγός για τις δυνάμεις που αργότερα παρουσιάστηκαν ως η μπολσεβίκικη "παλιά φρουρά" (δηλ. ο Στάλιν) να επιτεθούν στον Τρότσκι, τη θεωρία της διαρκούς επανάστασης και τις επαναστατικές διεθνιστικές προτάσεις και συνέπειες της μπολσεβίκικης επανάστασης.

Ο Τρότσκι έγραψε στις 29 Μαρτίου του 1930 στην εισαγωγή της γερμανικής έκδοσης της *Διαρκούς Επανάστασης*:

"Με το πρόσχημα της παροχής μιας οικονομικής δικαίωσης για το διεθνισμό, ο Στάλιν, στην πραγματικότητα, παρέχει μια δικαιολόγηση για τον εθνικό σοσιαλισμό.

Είναι λαθεμένο ότι η παγκόσμια οικονομία είναι απλώς ένα άθροισμα εθνικών μερών ενός και του ίδιου τύπου. Είναι λαθεμένο ότι τα ειδικά χαρακτηριστικά είναι 'απλώς συμπληρωματικές στα γενικά χαρακτηριστικά', όπως οι κρεατοελιές σ' ένα πρόσωπο. Στην πραγματικότητα, οι εθνικές ιδιομορφίες αντιπροσωπεύουν έναν πρωτότυπο συνδυασμό των βασικών χαρακτηριστικών του παγκόσμιου προτύπου".

Στη "Διαρκή Επανάσταση" (30 Νοεμβρίου 1929) ο Τρότσκι εξηγεί:

"Κάτω από τις συνθήκες της ιμπεριαλιστικής εποχής η εθνική δημοκρατική επανάσταση μπορεί να φθάσει σε μια νικηφόρα κατάληξη μόνο όταν οι κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις της χώρας είναι ώριμες για φέρουν στην εξουσία το προλεταριάτο ως την ηγεσία των λαϊκών μαζών. Και αν αυτό δεν μπορεί να συμβεί ακόμα; Τότε η πάλη για την εθνική απελευθέρωση θα επιφέρει μόνο λειψά αποτελέσματα, αποτελέσματα που θα κατευθύνονται ολοκληρωτικά εναντίον των εργατικών μαζών.

"Μια καθυστερημένη αποικιακή ή ημιαποικιακή χώρα, το προλεταριάτο της οποίας είναι ανεπαρκώς προετοιμασμένο να ενώσει την αγροτιά και να καταλάβει την εξουσία, είναι, ως εκ τούτου, ανίκανη να φέρει ολοκληρωτικά σε πέρας τη δημοκρατική επανάσταση".

Ο μερικός χαρακτήρας των αντικαπιταλιστικών επαναστάσεων στον αποικιακό κόσμο μας οδήγησε στην επαναβεβαίωση της μαρξιστικής-λενινιστικής αντίληψης για το προλεταριάτο ως τη μοναδική κοινωνική δύναμη που είναι ικανή να πραγματοποιήσει τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η ΔΚΕ αντιτίθεται θεμελιακά στο μαοϊκό δόγμα, που έχει τις ρίζες του στον μενσεβικισμό και στο σταλινικό ρεφορμισμό, που απορρίπτει τον πρωτοποριακό ρόλο της εργατικής τάξης και τον υποκαθιστά με τον ανταρτοπόλεμο, που στηρίζεται στους αγρότες ως το δρόμο για το σοσιαλισμό.

Η ΔΚΕ συνέβαλε σε μία παραπέρα επέκταση του μαρξισμού στην ανάλυση του σταλινισμού στην ερμηνεία της Κουβανέζικης Επανάστασης (δες *Marxist Bulletin* No. 8, "Κούβα και Μαρξιστική Θεωρία"), η οποία επεξήγησε αναδρομικά την πορεία της Γιουγκοσλάβικης και της Κινέζικης Επανάστασης. Στην Κούβα, ένα μικροαστικό κίνημα, κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις, -η απουσία της εργατικής τάξης ως διεκδικητή της κοινωνικής εξουσίας για τον εαυτό του, η φυγή της εθνικής αστικής τάξης, η εχθρική ιμπεριαλιστική περικύκλωση και η σανίδα σωτηρίας που ρίχτηκε από τη Σοβιετική Ένωση- ανέτρεψε την παλιά δικτατορία του Μπατίστα και τελικά κατέστρεψε τις καπιταλιστικές σχέσεις ιδιοκτησίας. Όμως ο καστρισμός (ή άλλα ανταρτικά κινήματα που στηρίζονται στην αγροτιά) δεν μπορούν να φέρουν την εργατική τάξη στην πολιτική εξουσία.

Κάτω από τις πιο *ενοχικές* ιστορικές περιστάσεις που θα μπορούσαν να νοηθούν, η μικροαστική αγροτιά ήταν ικανή μονάχα για να δημιουργήσει ένα γραφειοκρατικά παραμορφωμένο εργατικό κράτος, δη-

λαδή ένα κράτος με το ίδιο σύστημα μ' εκείνο που βγήκε από την πολιτική αντεπανάσταση του Στάλιν στη Σοβιετική Ένωση, ένα αντεργατικό καθεστώς που εμπόδιζε τις δυνατότητες για την επέκταση της κοινωνικής επανάστασης στη Λατινική και τη Βόρεια Αμερική, και παρεμπόδιζε την παραπέρα ανάπτυξη της Κούβας προς το σοσιαλισμό. Για να τοποθετηθεί η εργατική τάξη στην πολιτική εξουσία και ν' ανοίξει ο δρόμος προς τη σοσιαλιστική ανάπτυξη χρειάζεται μια συμπληρωματική *πολιτική* επανάσταση καθοδηγούμενη από ένα τροτσκιστικό κόμμα. Με την καταστροφή του σοβιετικού εκφυλισμένου εργατικού κράτους και, συνεπώς, χωρίς την άμεσα διαθέσιμη σανίδα σωτηρίας απέναντι στην ιμπεριαλιστική περικύκλωση, η περιορισμένη ιστορική ευκαιρία με την οποία οι μικροαστικές δυνάμεις ήταν ικανές να ανατρέψουν την τοπική καπιταλιστική κυριαρχία έκλεισε, υπογραμμίζοντας την τροτσκιστική προοπτική της διαρκούς επανάστασης.

11. Το Λαϊκό Μέτωπο: Όχι μια τακτική, αλλά το μεγαλύτερο έγκλημα

Από την Ισπανία, το 1936, μέχρι τη Χιλή, το 1973, ώριμες ευκαιρίες για την προλεταριακή επανάσταση εκτροχιάστηκαν μέσα από το μηχανισμό του Λαϊκού Μετώπου, που δένει τους εκμεταλλεζόμενους με τους εκμεταλλευτές τους και ανοίγει το δρόμο για φασιστικές και βοναπαρτιστικές δικτατορίες. Ο Λέων Τρότσκι επιβεβαιώνει: "Αποκοιμίζοντας τους εργάτες και τους αγρότες με κοινοβουλευτικές ανταπάτες, παραλύοντας τη θέλησή τους να παλέψουν, το Λαϊκό Μέτωπο δημιουργεί ενοχικές συνθήκες για τη νίκη του φασισμού. Την πολιτική του συνασπισμού με την αστική τάξη πρέπει την να πληρώσει το προλεταριάτο με χρόνια νέων βασάνων και θυσίας, αν όχι με δεκαετίες φασιστικής τρομοκρατίας ("Η καινούργια επαναστατική άνοδος και τα καθήκοντα της Τετάρτης Διεθνούς", Ιούλιος 1936).

Όπως ο Λένιν και ο Τρότσκι, η ΔΚΕ αντιτίθεται από θέση αρχής σε κάθε συνασπισμό με αστικά κόμματα ("Λαϊκά Μέτωπα"), είτε βρίσκονται στην κυβέρνηση είτε βρίσκονται στην αντιπολίτευση, και είμαστε αντίθετοι στην ψήφιση εργατικών κομμάτων που βρίσκονται μέσα σε Λαϊκά Μέτωπα. Οι κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις που σχηματίζονται από ρεφορμιστικά εργατικά κόμματα ("αστικά-εργατικά κόμματα" όπως τα προσδιόρισε ο Λένιν) είναι καπιταλιστικές κυβερνήσεις που διαχειρίζονται την καπιταλιστική κυριαρχία (για παράδειγμα, οι διάφορες κυβερνήσεις του Εργατικού Κόμματος στη Βρετανία). Σε περιπτώσεις όπου ένα μαζικό ρεφορμιστικό

εργατικό κόμμα παρουσιάζεται ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης ανεξάρτητα και ενάντια στα κόμματα της αστικής τάξης, μπορεί να είναι πρόσφορο για τους επαναστάτες να εφαρμόσουν την τακτική της κριτικής εκλογικής υποστήριξης ("όπως το σκονί στηρίζει τον πεθαμένο"). Μια τέτοια κριτική εκλογική υποστήριξη βοηθάει ως ένα μέσο για τους επαναστάτες για να επιδεινώσει την αντίθεση ανάμεσα στην προλεταριακή βάση και την φιλοκαπιταλιστική ηγεσία. Ωστόσο, η συμπερίληψη των ακόμα και μικρών μη προλεταριακών πολιτικών σχηματισμών (όπως οι φιλελεύθεροι οικομανιακοί "πράσινοι" στη Δύση ή αστοί εθνικιστές) δρα ως εγγυητής για το αστικό πρόγραμμα καταπνίγοντας αυτήν την αντίθεση.

Το "Ενιαίο Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο" είναι η ιδιαίτερη μορφή της ταξικής συνεργασίας που λαμβάνει χώρα πιο συχνά στις αποικιακές και πρώην αποικιακές χώρες, από τη διάλυση του Κινέζικου Κομμουνιστικού Κόμματος στο Κουομιντάνγκ του Τζιάγκ Κάι-σεκ τη δεκαετία του 1920 μέχρι τις δεκαετίες του προσκυνήματος της νοτιοαφρικάνικης αριστεράς προς το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο (ANC), που έχει γίνει ο σπονσαρισμένος από τον ιμπεριαλισμό αχυράνθρωπος για τον καπιταλισμό ενός νέου απαρχαίντ. Σήμερα στη Λατινική Αμερική ο "αντιγιάνκικος" εθνικισμός είναι το κύριο εργαλείο με το οποίο οι μαχητικοί εργάτες και εξεγερμένοι αγρότες παρακινούνται να εναποθέσουν τις ελπίδες τους στους αστούς "ριζοσπάστες". Το πρόγραμμα της διαρκούς επανάστασης του Τρότσκι είναι η εναλλακτική λύση απέναντι στην τοποθέτηση της εμπιστοσύνης σε φαντασιώσεις που εναπόκεινται πάνω στις καθυστερημένες, εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό αστικές τάξεις των ίδιων των καταπιεσμένων χωρών ως το φορέα της απελευθέρωσης.

12. Το επαναστατικό κόμμα: το πρόγραμμα, η οργάνωση και η πειθαρχία του

"Χωρίς ένα κόμμα, ξέχωρα από ένα κόμμα, πέρα από την ηγεσία ενός κόμματος, ή με ένα υποκατάστατο του κόμματος, η προλεταριακή επανάσταση δεν μπορεί να νικήσει" (Λέων Τρότσκι, *Τα μαθήματα του Οκτώβρη*, [1924]). Αγωνιζόμαστε για να χτίσουμε το επαναστατικό κόμμα, το όργανο για τη μεταφορά της πολιτικής συνείδησης στο προλεταριάτο, επιζητώντας να γίνει η κύρια επιθετική και καθοδηγητική δύναμη, μέσα από την οποία η εργατική τάξη πραγματοποιεί και παγιώνει τη σοσιαλιστική επανάσταση. Ο σκοπός μας είναι ένα επαναστατικό γενικό επιτελείο που τα ηγετικά του στελέχη πρέπει να εκ-

παιδούνται και να δοκιμάζονται μέσα στην ταξική πάλη. Το κόμμα αγωνίζεται για να κερδίσει την ηγεσία της τάξης πάνω στη βάση του προγράμματός του και της επαναστατικής του αποφασιστικότητας. Επιζητεί να κατανοήσει το σύνολο του παρελθόντος για να εκτιμήσει την παρούσα κατάσταση. Η πρόκληση είναι να αναγνωρίσει και να απαντήσει με τόλμη στη στιγμή της επανάστασης, όταν αυτή θα έρθει, τη στιγμή όπου οι δυνάμεις του προλεταριάτου θα είναι περισσότερο σίγουρες και προετοιμασμένες και οι δυνάμεις της παλιάς τάξης πραγμάτων θα είναι περισσότερο αποθαρρυσμένες και ανοργάνωτες. Σ' ένα τέτοιο επαναστατικό κόμμα αποκρυσταλλώνεται η φιλοδοξία των μαζών να αποκτήσουν την ελευθερία τους. Αυτό συμβολίζει την επαναστατική τους βούληση και θα είναι το όργανο για τη νίκη τους..

Όπως έγραψε ο Τρότσκι στο "Μεταβατικό Πρόγραμμα":

"Το στρατηγικό καθήκον για την επόμενη περίοδο - μια προεπαναστατική περίοδο ζύμωσης, προπαγάνδας και οργάνωσης- συνίσταται στην υπέρβαση της αντίθεσης ανάμεσα στην ωριμότητα των αντικειμενικών επαναστατικών συνθηκών και στην ανωριμότητα του προλεταριάτου και της πρωτοπορίας του (η σύγχυση και η απογοήτευση της παλιότερης γενιάς, η απειρία της νεότερης γενιάς). Είναι απαραίτητο να βοηθήσουμε τις μάζες μέσα στη διαδικασία της καθημερινής πάλης να βρουν τη γέφυρα ανάμεσα στις τωρινές διεκδικήσεις και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα της επανάστασης. Η γέφυρα πρέπει να περιλαμβάνει ένα σύστημα *μεταβατικών διεκδικήσεων* που απορρέουν από τις σημερινές συνθήκες και από την τωρινή συνείδηση των πλατιών στρωμάτων της εργατικής τάξης και να οδηγούν σταθερά σ' ένα τελικό συμπέρασμα: την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο".

Το κόμμα της πρωτοπορίας πρέπει να αφιερώσει την ίδια ενσυνείδητη προσοχή στο ζήτημα της κομματικής ηγεσίας, όπως το κόμμα αφιερώνεται στην πάλη για τη συνείδηση των προχωρημένων εργατών. Στο έργο "Τα λάθη των δεξιών στοιχείων της Κομμουνιστικής Λίγκας στη ζήτηση των συνδικάτων" (4 Ιανουαρίου 1931) ο Τρότσκι έγραψε:

"Οποιοσδήποτε και αν είναι οι κοινωνικές πηγές και οι πολιτικές αιτίες των οπóρτουνιστικών λαθών και παρέκκλίσεων, αυτές πάντοτε ανάγονται ιδεολογικά σε μία λανθασμένη κατανόηση του επαναστατικού κόμματος, των σχέσεών του με τις άλλες προλεταριακές οργανώσεις και με την τάξη ως σύνολο".

Το Ενιαίο Μέτωπο είναι μια βασική τακτική, ιδιαίτερα σε άστατες περιόδους για την κινητοποίηση μιας πλατιάς μάζας στην πάλη για κοινές διεκδικήσεις και μαζί στην ενίσχυση του κύρους του κόμματος της πρωτοπορίας μέσα στην τάξη. Η φόρμουλα "προχωράμε χωριστά, χτυπάμε μαζί" σημαίνει κοινή δράση για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, ενώ ταυτόχρονα επιτρέπει τη σύγκρουση ανταγωνι-

στικών απόψεων μέσα στα πλαίσια μιας κοινής πολιτικής εμπειρίας.

Η κομμουνιστική τακτική του Ενιαίου Μετώπου επιτρέπει στην πρωτοπορία να προσεγγίσει ξεχωριστές και κατά τα άλλα εχθρικές οργανώσεις για κοινή δράση. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με το "τριτοπεριοδικό" "ενιαίο μέτωπο από τα κάτω" των σταλινικών, που απαιτεί την ενότητα με τα "απλά μέλη" ενάντια στους ηγέτες τους, ενισχύοντας τις οργανωτικές (διαχωριστικές) γραμμές και αποκλείει την από κοινού δράση. Ένα Ενιαίο Μέτωπο απαιτεί πλήρη "ελευθερία κριτικής" -δηλαδή, οι συμμετέχοντες μπορούν να παρουσιάσουν τα δικά τους συνθήματα και τη δική τους προπαγάνδα.

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της υποχώρησης από τον επαναστατικό σκοπό είναι η πρακτική των προπαγανδιστικών μπλοκ: η υποταγή του επαναστατικού προλεταριακού προγράμματος στους οπορτουниστές στο όνομα της "ενότητας". Ένας παρόμοιος σκοπός εξυπηρετείται με την αντίληψη για ένα "στρατηγικό ενιαίο μέτωπο" που μετατρέπει το ενιαίο μέτωπο σε μια προσδοκία για έναν διαρκές "συνασπισμό" με ένα πρόγραμμα πάνω στο χαμηλότερο κοινό παρονομαστή. Ενάντια σε όλους αυτούς τους συνδυασμούς, το επαναστατικό κόμμα δεν μπορεί να χτιστεί χωρίς τον αγώνα για πολιτική καθαρότητα και χωρίς την αμείλικτη αποκάλυψη των ρεφορμιστικών και ιδιαίτερα των κεντριστικών δυνάμεων.

Η ΔΚΕ στηρίζεται στις αρχές και στο παρελθόν της Διεθνούς Εργατικής Βοήθειας (ΔΕΒ), του αμερικάνικου βραχίονα της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Επιδιώκουμε να προωθήσουμε την κληρονομιά της ΔΕΒ, της μη σεκταριστικής, ταξικής αγωνιστικής υπερασπιστικής δουλειάς, ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους απόψεις, μαχητικούς αγωνιστές της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. Μολονότι χρησιμοποιούμε όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα που είναι διαθέσιμα από το αστικό νομικό σύστημα, επιδιώκουμε να κινητοποιήσουμε τη μαζική και με επίκεντρο την εργατική τάξη διαμαρτυρία, εναποθέτοντας όλη την εμπιστοσύνη μας στη δύναμη των μαζών και χωρίς οποιαδήποτε εμπιστοσύνη στη "δικαιοσύνη" των αστικών δικαστηρίων. Το μεγαλύτερο εμπόδιο για τη αναβίωση των παραδόσεων της εργατικής αλληλεγγύης είναι οι άτιμες πρακτικές των σταλινικών και των σοσιαλδημοκρατικών οργανώσεων: βία μέσα στο εργατικό κίνημα, συκοφαντία των αντιπάλων και επιδέξιες μανούβρες "μετωπικών ομάδων".

Η οργανωτική αρχή μέσα στη Διεθνή Κομμουνιστική Ένωση είναι ο *δημοκρατικός-συγκεντρωτισμός*, μια ισορροπία ανάμεσα στην εσωτερική δημοκρατία και τη λειτουργική πειθαρχία. Ως μία μαχητική οργάνωση, η επαναστατική πρωτοπορία πρέπει να είναι ικανή για ενοποιημένη και αποφασιστική δράση σε

όλες τις στιγμές της ταξικής πάλης. Όλα τα μέλη πρέπει να κινητοποιούνται για να πραγματοποιήσουν τις αποφάσεις της πλειοψηφίας. Η εξουσία πρέπει να είναι συγκεντρωμένη στην εκλεγμένη ηγεσία, η οποία ερμηνεύει τακτικά το πρόγραμμα της οργάνωσης. Η εσωτερική δημοκρατία επιτρέπει το συλλογικό καθορισμό της κομματικής γραμμής σύμφωνα με τις ανάγκες που γίνονται αισθητές από τα μέλη του κόμματος, που βρίσκονται πλησιέστερα στην τάξη στο σύνολό της. Το δικαίωμα στη φραξιονιστική δημοκρατία είναι ζωτικό για ένα ζωντανό κίνημα. Η ίδια η ύπαρξη αυτού του δικαιώματος βοηθά να διοχετεύονται οι διαφορές σε λιγότερο επίπονα μέσα επίλυσης.

Η *πειθαρχία* της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής) απορρέει από το πρόγραμμα και τον σκοπό της, τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης και την απελευθέρωση της ανθρωπότητας.

13. Θα παρέμβουμε για να αλλάξουμε την ιστορία!

"Ο μαρξισμός δεν είναι ένα δόγμα, αλλά ένας οδηγός για δράση". Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική) βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή του αγώνα για ένα σοσιαλιστικό μέλλον. Η ΔΚΕ είναι η μόνη διεθνής οργάνωση, η οποία επί του παρόντος έχει μία ορθή γενική αντίληψη για την παγκόσμια κατάσταση και για τα καθήκοντα που αντιμετωπίζει το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η ανισοτιμία ανάμεσα στους μικρούς μας αριθμούς και στη δύναμη του προγράμματός μας είναι τεράστια. Σήμερα, τα τμήματα της ΔΚΕ είναι ή σκοπεύουν να γίνουν *μαχητικές ομάδες προπαγάνδας*. Το άμεσο καθήκον μας είναι η εκπαίδευση και η διαμόρφωση στελεχών, στρατολογώντας τα πιο προχωρημένα στρώματα των εργατών και της νεολαίας κερδίζοντας τά σε συμφωνία με ολόκληρο το πρόγραμμά μας μέσα από την επεξήγηση των απόψεών μας σε οξεία αντιπαράθεση με τους κεντριστές αντιπάλους μας. Οι επαναστατικές ανασυγκροτήσεις πάνω στο πρόγραμμα του λενινιστικού διεθνισμού είναι τα μέσα για να επιλύσουμε τη δυσαναλογία ανάμεσα στις μικρές μας δυνάμεις και στο καθήκον μας.

Όπως οι μπολσεβίκοι του Λένιν, ο σκοπός μας είναι να συγχωνεύσουμε τα διανοούμενα και προλεταριακά στοιχεία, πάνω απ' όλα μέσα από την ανάπτυξη και την πάλη βιομηχανικών φραξιών. Με τη βοήθεια της προπαγανδιστικής φιλολογίας μπορεί κανείς να μορφώσει τα πρώτα στελέχη, αλλά δεν μπορεί να κινητοποιήσει την προλεταριακή πρωτοπορία, που δεν ζει ούτε μέσα σ' έναν κύκλο, ούτε μέσα σε μια αίθουσα διδασκαλίας, αλλά σε μια ταξική κοινωνία, μέσα σ' ένα εργοστάσιο, μέσα στις μαζικές οργανώσεις, μια

πρωτοπορία που στην οποία πρέπει κανείς να μιλάει με τη γλώσσα των εμπειριών της. Ακόμα και τα καλύτερα προετοιμασμένα προπαγανδιστικά στελέχη θα αποτύχουν, αν δεν συνδεθούν με την καθημερινή πάλη των μαζών.

Η κομμουνιστική δουλειά στα συνδικάτα πρέπει να προσανατολίζεται στο κέρδιμα της βάσης, όχι σε μπλοκ χωρίς αρχές και σε μανούβρες στην κορυφή. Απόλυτα απαραίτητη είναι η πάλη για την πλήρη και χωρίς όρους ανεξαρτησία των συνδικάτων σε σχέση με το καπιταλιστικό κράτος. Η χρήση των αστικών δικαστηρίων ενάντια σε πολιτικούς αντιπάλους μέσα στα συνδικάτα ή μέσα στο εργατικό κίνημα είναι μια παραβίαση της αρχής της προλεταριακής ανεξαρτησίας και μία επίθεση στην ισχύ του εργατικού κινήματος. Η πρόσκληση προς τον ταξικό εχθρό να παρέμβει στις εσωτερικές υποθέσεις των συνδικάτων ενισχύει τις ανταπάτες για την αστική δημοκρατία παρουσιάζοντας το αστικό κράτος ως "ουδέτερο" ανάμεσα στις τάξεις. Το σώμα της αστυνομίας δεν είναι "ένστολοι εργάτες", αλλά τα έμμισθα όπλα του καπιταλιστικού κράτους. Δεν έχουν θέση μέσα στις εργατικές οργανώσεις. Η ΔΚΕ αγωνίζεται με το σύνθημα "έξω οι μπάτσοι από τα συνδικάτα". Ο αγώνας μας για την αρχή της προλεταριακής ανεξαρτησίας από το κράτος υπογραμμίζεται από την τάση που επισημάνθηκε από τον Τρότσκι στην ανολοκλήρωτη εργασία του το 1940 "Τα συνδικάτα στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής" για τα ρεφορμιστικά συνδικάτα να αυξάνουν όλο και περισσότερο τη διαπλοκή τους με το κράτος.

Οι κομμουνιστές επιδιώκουν να οικοδομήσουν την ισχυρότερη δυνατή ενότητα της εργατικής τάξης ενάντια στους καπιταλιστές εκμεταλλευτές. Συνεπώς, είμαστε αντίθετοι στις συντεχνιακές διαιρέσεις μέσα στο προλεταριάτο, υποστηρίζουμε τον **εργοστασιακό συνδικαλισμό** και αντιτασσόμαστε στη διαίρεση της εργατικής τάξης σε ανταγωνιστικά σωματεία που βασίζονται σε διαφορετικές πολιτικές τάσεις ή σε εθνικές ομαδοποιήσεις. Αντίθετα, το καθήκον της κομμουνιστικής πρωτοπορίας είναι να ξεκαθαρίζει και να οξύνει τις διαφορές ανάμεσα στις ανταγωνιζόμενες πολιτικές τάσεις για να συγκεντρώσει τα στελέχη για ένα λενινιστικό κόμμα. Στον καιρό του Λένιν αυτά τα διαφορετικά πολιτικά καθήκοντα αντανα-

κλούνταν με διαφορετικές πολιτικές μορφές: η Κομιντέρν αποτελούνταν από τις κομματικές οργανώσεις αντιπροσωπεύοντας το μοναδικό μπολσεβίκικο πολιτικό πρόγραμμα και η Προφιντέρν αντιπροσωπεύοντας την πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης μέσα στα εργατικά σωματεία.

Πιστεύουμε ότι η επανασυμφρηλάτηση μιας κομμουνιστικής Τετάρτης Διεθνούς, οικοδομημένης από αυθεντικά κομμουνιστικά κόμματα, σε κάθε κατοικημένη ήπειρο, και δοκιμασμένης μέσα στην ολοκληρωτική παρέμβαση στην ταξική πάλη, θα είναι επίπονη και συχνά επικίνδυνη. Ο δρόμος για να κινηθεί η ανθρωπότητα προς τα εμπρός είναι, για τις τωρινές μικρές δυνάμεις μας, εμμένοντας στο επαναστατικό πρόγραμμα του Λένιν και του Τρότσκι, να σφυρηλατήσουν κόμματα με την πείρα, το σθένος και το κύρος ανάμεσα στις μάζες για να ηγηθούν σε πετυχημένες προλεταριακές επαναστάσεις. Ακόμη, καθώς επιδιώκουμε να προωθήσουμε αυτό το πρόγραμμα ανάμεσα στους εργάτες και τους καταπιεσμένους, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η κατοχή της τεχνολογίας του πυρηνικού ολοκαυτώματος από μία παράλογη ιμπεριαλιστική άρχουσα τάξη μειώνει τις πιθανότητες: δεν έχουμε πολύ χρόνο.

Καθοδηγούμαστε από τις αρχές και τις πρακτικές συντρόφων όπως ο Λένιν και ο Τρότσκι:

"Να αντιμετωπίζουμε την πραγματικότητα στα ίσια, να μην αναζητούμε τη γραμμή της μικρότερης αντίστασης, να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, να λέμε την αλήθεια στα μάζες, όσο πικρή κι αν είναι, να μην φοβόμαστε τα εμπόδια, να είμαστε ειλικρινείς στα μικρά πράγματα, όσο και στα μεγάλα, να βασίζουμε το πρόγραμμά μας στη λογική της ταξικής πάλης, να είμαστε τολμηροί, όταν έρχεται η ώρα για δράση. Αυτές είναι οι αρχές της Τετάρτης Διεθνούς" ("Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της Τετάρτης Διεθνούς", 1938).

Αυτές είναι οι αρχές της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής) καθώς προχωράμε προς το ιστορικό καθήκον της καθοδήγησης της εργατικής τάξης προς τη νίκη του παγκόσμιου σοσιαλισμού!

-Φεβρουάριος 1998

International Communist League (Fourth Internationalist)

International Center: Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA
Web site: www.icl-fi.org

Spartacist League of Australia

Spartacist ANZ Publishing Co.
GPO Box 3473, Sydney, NSW, 2001, Australia

Australasian
SPARTACIST

Marxist newspaper of the Spartacist League of Australia
\$5/4 issues (1 year) in Australia and seairmail elsewhere
\$7/4 issues—Airmail

Spartacist League/Britain

Spartacist Publications
PO Box 1041, London NW5 3EU, England

WORKERS HAMMER

Marxist newspaper of the Spartacist League/Britain
£3/1 year International rate: £7—Airmail
Europe outside Britain and Ireland: £4

Trotskyist League of Canada/ Ligue trotskyste du Canada

Spartacist Canada Publishing Association
Box 6867, Station A, Toronto, Ontario M5W 1X6, Canada

SPARTACIST CANADA

English-language newspaper of the Trotskyist League/
Ligue trotskyste
\$3/4 issues International rate: \$8—Airmail

Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

SpAD, c/o Verlag Avantgarde
Postfach 5 55, 10127 Berlin, Germany

SPARTAKIST

Herausgegeben von der Spartakist-Arbeiterpartei
Deutschlands

4 Ausgaben: DM 8,—
Auslandsabo: DM 15,— Übersee Luftpost: DM 20,—

Dublin Spartacist Group

PO Box 2944, Dublin 1, Republic of Ireland

Ligue trotskyste de France

Le Bolchévik, BP 135-10, 75463 Paris Cedex 10, France

LE BOLCHEVIK

Publication de la Ligue trotskyste de France
4 numéros: 20FF Hors Europe: 30FF (avion: 40FF)
Etranger: mandat poste international

Spartacist Group India/Lanka

Write to International Communist League, New York, USA

Lega trotskista d'Italia

Walter Fidacaro, C.P. 1591, 20101 Milano, Italy

SPARTACO

Organo della Lega trotskista d'Italia
Abbonamento a 4 + supplemento: L. 5.000
Europa: L. 8.000 Paesi extraeuropei: L. 12.000

Spartacist Group Japan

PO Box 49, Akabane Yubinkyoku, Kita-ku, Tokyo 115, Japan

スパルタシスト

Publication of the Spartacist Group Japan
Subscription (2 years): 500¥ International: 1000¥

Grupo Espartaquista de México

J. Vega, Apdo. Postal 1251, Admon. Palacio Postal 1
C.P. 06002, México D.F., Mexico

ESPARTACO

Publicación del Grupo Espartaquista de México
México: 4 números/\$10
Extranjero: US\$4/4 (vía aérea) US\$2/4 (vía terrestre/marítima)

Spartacist/Moscow

Write to Le Bolchévik, Paris, France

Бюллетень Спартаковцев

Spartakusowska Grupa Polski

Platforma Spartakusowców, Skrytka Poczтовая 148
02-588 Warszawa 48, Poland

Platforma
SPARTAKUSOWCÓW

Pismo Spartakusowskiej Grupy Polski
Cztery kolejne numery: 6,- zł

Spartacist/South Africa

Spartacist, PostNet Suite 248
Private Bag X2226
Johannesburg 2000, South Africa

Spartacist League/U.S.

Box 1377 GPO, New York, NY 10116, USA

WORKERS VANGUARD

Biweekly organ of the Spartacist League/U.S.
\$10/22 issues (1 year)
International: \$25/22 issues—Airmail \$10/22 issues—Seairmail